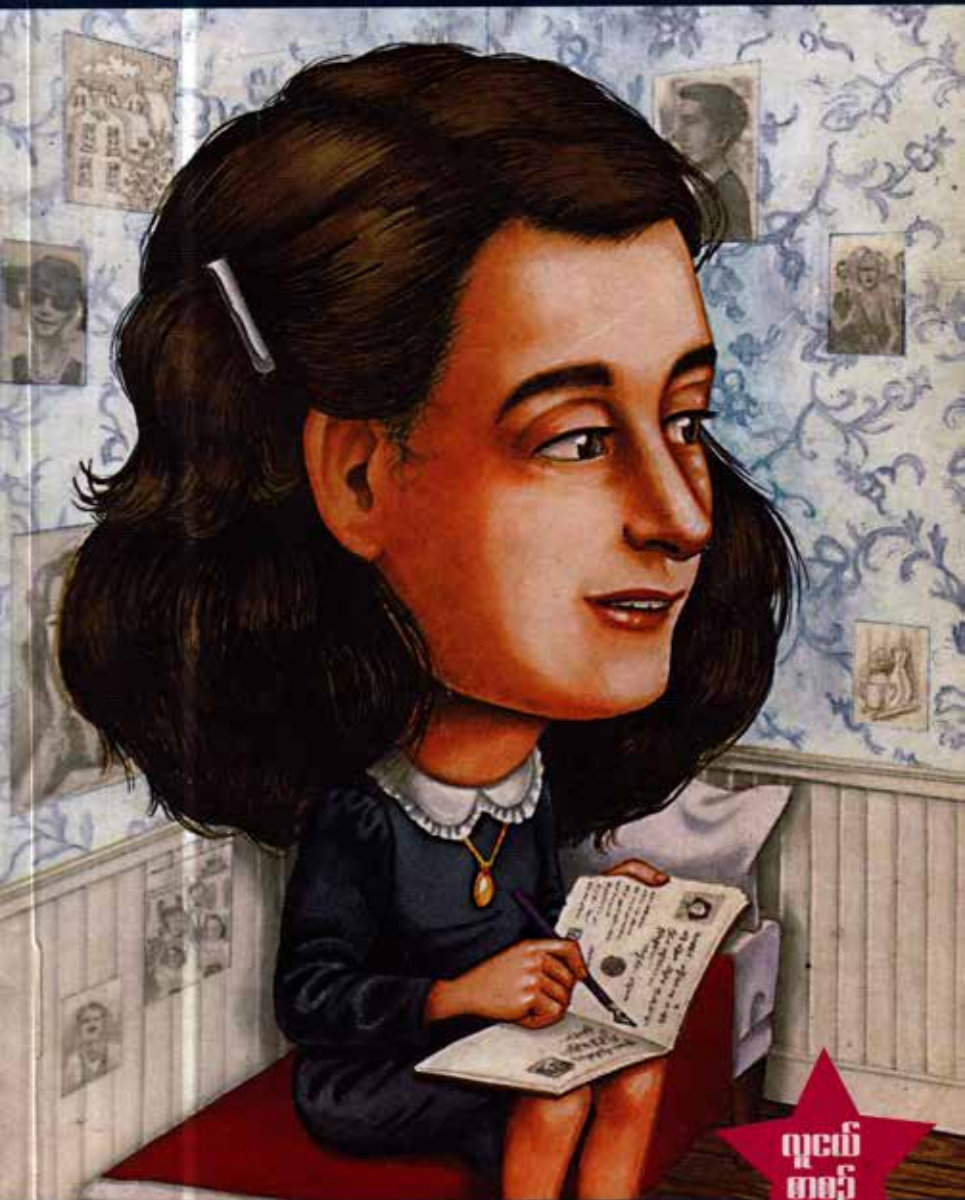

အင်နိုဗရန်

စိန်ဝင်းစိန်

Who Was Anne Frank?

Written by Ann Abramson

Illustrated by Nancy Harrison

သားနို့သမီး စာအုပ်တိုက်
စာအုပ်အမှတ် - ၉၇

ကမ္ဘာ့ အထင်ကရ ပုဂ္ဂိုလ်များ - ၁၇

အင်နိုပရန့်

စိန်ဝင်းစိန်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းဒီဇိုင်း - မြတ်သန္တာဦး

ကွန်ပျူတာစာပေ - Dream City

ထုတ်ဝေသူ - ဦးဝင်းချို(မှတ်စာအုပ်တိုက်)

အမှတ် ၂၁၊ ၃၁ လမ်း(အထက်)

ပန်းပဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ချိုချိုအေး(မှတ်ပုံနှိပ်တိုက်)

အမှတ် ၃၃၀-၃၃၂၊ အောက်ပုဇွန်တောင်လမ်း

ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့

ပုံနှိပ်ခြင်း - ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၇၊ ဧပြီ

အုပ်စု - ၁၀၀၀

တန်ဖိုး - ၁၅၀၀ ကျပ်

စိန်ဝင်းစိန်

အင်နီဖရင့်/စိန်ဝင်းစိန်-ရန်ကင်း

မှတ်စာပေ၊ ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၇

စာမျက်နှာ ၁၂၀၊ ၁၃.၄ စင်တီ × ၂၁.၆ စင်တီ

(၁) စိန်ဝင်းစိန်

စာဖတ်သူသို့

မြန်မာကလေးစာပေဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးနှင့် နိုင်ငံတကာမှကလေးစာပေများကို မြန်မာစာဖတ်ပရိတ်များ ထိတွေ့ဖတ်ရှုစေရေးတို့ကို ရည်ရွယ်လျက် သားနှင့်သမီးစာအုပ်တိုက်က ကလေးဖတ်စာအုပ်များ ထုတ်ဝေလာခဲ့သည်မှာ ၃ နှစ်တာမျှရှိခဲ့ပါပြီ။ ဘာမှမကြာမြင့်လှသေးသော ထို ၃ နှစ်တာကာလအတွင်း ကလေးစာအုပ်ပေါင်း ၈၀ နီးပါးမျှ ထုတ်ဝေနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ထိုစာအုပ်များမှာ အများအားဖြင့် ဘာသာပြန်လက်ရာများ ဖြစ်ကြပြီး ငယ်ရွယ်သော ကလေးသူငယ်များ ဖတ်ရှုလေ့လာရန်အတွက် ကလေးစာပေ (children's literature) များဖြစ်ကြပါသည်။

သားနှင့်သမီးစာအုပ်တိုက်အနေဖြင့် ဘာသာပြန် ကလေးစာပေများကိုသာမက ပင်ကိုရေး ကလေးစာပေများကိုလည်း ထုတ်ဝေသွားရန် ရည်ရွယ်ထားသလို လူငယ်စာဖတ်သူ (young reader) များ အတွက် အကျိုးများ တန်ဖိုးရှိစေမည့် လူငယ်စာပေများကို ရွေးချယ်ထုတ်ဝေသွားရန် ကြိုးပမ်းစီစဉ်ခဲ့ပါသည်။ ယခုထုတ်ဝေလိုက်သော ဤစာအုပ်တွဲများသည် သားနှင့်သမီးစာအုပ်တိုက်၏ လူငယ်စာစဉ်အဖြစ် ထုတ်ဝေသော ကနဦးအစီအစဉ်၊ သို့မဟုတ် ပထမခြေလှမ်းဟု ဆိုချင်ပါသည်။

လူငယ်စာစဉ် ပထမခြေလှမ်းအဖြစ် ထုတ်ဝေလိုက်သော ဤစာအုပ်များသည် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုအခြေစိုက် Penguin Young Readers Group ၏ Grosset & Dunlap စာအုပ်တိုက်မှ ထွက်ရှိခဲ့သည့် Who is...? / Who was...? စာအုပ်စီးရီးကို မြန်မာဘာသာသို့ ပြန်ဆိုထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ မြန်မာဘာသာသို့ ပြန်ဆိုရာ၌ သူ့မှရင်း အဘော်အတိုင်း ပြန်ဆိုထားခြင်းဖြစ်သလို ပါဝင်သောသရုပ်ဖော်ပုံများကိုလည်း သူ့မှရင်းအတိုင်းပင် ပြန်လည်ထည့်သွင်း ဖော်ပြပေးထားပါသည်။

ယခုစီးရီးသည် ကမ္ဘာ့နယ်ပယ်ပေါင်းစုံတွင် အထူးထင်ရှားသော လူပုဂ္ဂိုလ်များ၏ အကြောင်းဖြစ်ပြီး စာဖတ်သူများအနေဖြင့် လေ့လာမှတ်သား သင်ခန်းစာယူဖွယ်ရာ ဝဟုသုတနှင့် အချက်အလက်များ များစွာ ပါဝင်ပါသည်။ ထို့အပြင် လူတစ်ဦးချင်းစီ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိဖြစ်သဖြင့် ရသဝတ္ထု စာအုပ်များဖတ်ရှုရသကဲ့သို့ခံစားမှုပေးစွမ်းနိုင်သလိုသူတို့ဖြတ်သန်းခဲ့ကြရာ ခေတ်အလိုက်၊ နိုင်ငံအလိုက် သမိုင်းနောက်ခံကားများကိုလည်း တွေ့မြင် သိရှိနိုင်ကြမည်ဖြစ်ပါသည်။

သားနှင့်သမီးစာအုပ်တိုက်မှ ယခု Who? စီးရီးဖြစ်သည့် ' ကမ္ဘာ့ အထင်ကရ ပုဂ္ဂိုလ်များ ' ကို မချွင်းမချန်ဘဲ စီးရီးအပြည့်အစုံ ဘာသာပြန် တင်ဆက်သွားမည်ဖြစ်သလို နောက်ထပ်စီးရီးများ ဖြစ်သော Where? နှင့် What ? (ကမ္ဘာ့အထင်ကရ နေရာများ နှင့် ကမ္ဘာ့အထင်ကရအဖြစ်အပျက် များ) ကိုလည်း လူငယ်စာစဉ်အဖြစ် ဆက်လက်စီစဉ်ထုတ်ဝေသွားရန် အားထုတ်ကြိုးပမ်းလျက်ရှိပါသည်။ ထို့ကြောင့်စာဖတ်သူများ၊ အထူးသဖြင့် လူငယ်များအနေဖြင့် အသိဉာဏ်ပညာမြင့်မားကာ ဝဟုသုတ တိုးပွားစေခြင်း အလို့ငှာ ဆက်လက်ရှာဖွေ ဖတ်ရှုကြရန်လည်း တိုက်တွန်းလိုပါသည်။

မြန်မာစာပေလောကအတွင်း၌ ခေတ်မီသော ကလေးစာပေနှင့် လူငယ်စာပေများ တိုးပွားဖွံ့ဖြိုးစေရေးအတွက် ရည်သန်လျက် ဤစာအုပ်တွဲ များကို မအားလပ်သည့်ကြားမှ ဝိုင်းဝန်းပြန်ဆိုပေးကြသော စာရေးဆရာ များနှင့် အားပေးဖတ်ရှုကြသော စာဖတ်ပရိတ်သတ်များအားလုံးကို ကျေးဇူး တင်ရှိကြောင်း ဆိုပါရစေ။

သားနှင့်သမီး စာအုပ်တိုက်

မာတိကာ

- အင်နီဖရန့်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ	၁၁
အခန်း ၁။ ပျော်ရွှင်သောအိမ်	၁၇
အခန်း ၂။ အိုးသစ်အိမ်သစ်	၃၁
အခန်း ၃။ နောက်ထပ်ကမ္ဘာသစ်တစ်ခု	၄၀
အခန်း ၄။ သိမ်းပိုက်ခံရပြီ	၅၀
အခန်း ၅။ ကြယ်ဝါများ	၅၉
အခန်း ၆။ ကပ်တီ	၆၆
အခန်း ၇။ လျှို့ဝှက်ခန်း	၇၄
အခန်း ၈။ အဖမ်းခံရပြီ	၉၄
အခန်း ၉။ တကယ်ဖြစ်လာသော အိပ်မက်	၁၀၄
- အင်နီဖရန့်၏ ဘဝဖြစ်စဉ်	၁၁၀
- ကမ္ဘာ ဖြစ်စဉ်	၁၁၁

အင်နီဖရန့်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ

အင်နီဖရန့်

အင်နီဖရန့်၏ ဘဝသက်တမ်းသည် တိုတောင်းလှ၏။ ၁၉၄၅ ခုနှစ်၊ သူမ ကွယ်လွန်ချိန်တွင် အသက် ၁၅ နှစ်သာ ရှိသေးသည်။ ဖခင်၏ မိသားစု နှစ်ပေါင်းများစွာ နေထိုင်ရာ ဂျာမနီတွင် သူမကို မွေးဖွားခဲ့။

သူမ၏ ဖခင်သည် ဂျာမနီလူမျိုးဖြစ်ရသည်ကို ဂုဏ်ယူသူ။ သူ့ သားစဉ်မြေးဆက်ကို ဂျာမနီမှာ နေထိုင်ဖို့ မျှော်လင့်ထားသူ။

သို့သော် ထိုအတိုင်း ဖြစ်မလာချေ။ ဖရန့်တို့၏ဘဝများ ကျွမ်းထိုး မှောက်ခုံ ဖြစ်သွားပြီး တိုင်းပြည်မှ ထွက်ပြေးရကိန်း ကြုံလာ၏။ ပုန်းအောင်း နေရမည့်ကြမ္မာ ဖန်လာ၏။ သူတို့ တန်ဖိုးထားသည့်အရာဟူသမျှ ဆုံးရှုံးလိုက် ရသည့် အကြောင်းမှာ သူတို့သည် ဂျူးလူမျိုးများ ဖြစ်ကြသောကြောင့်၊ ထို့ပြင် အဒေါ့ဖ်ဟစ်တလာအမည်ရှိ လူတစ်ယောက် အာဏာရလာသော ကြောင့်။

ဟစ်တလာက ဂျူးတို့ကို မုန်းတီးသည်။ ဂျူးလူမျိုးအားလုံးကို မုန်း တီးခြင်းဖြစ်သည်။ ဟစ်တလာ စစ်ရုံးချိန်တွင် အင်နီအမေ ကွယ်လွန်သွား သည်။ အင်နီနှင့် သူမ၏ အစ်မလည်း ကွယ်လွန်သွားသည်။ မိသားစုတွင် အသက်မသေ ကျန်ရစ်သူမှာ အင်နီအဖေ အော့တိုတစ်ယောက်တည်းသာ။

သို့သော် ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် အခြားအရာတစ်ခုလည်း ရှိပါသေး၏။

ယင်းမှာ အင်နီဒိုင်ယာရီ။ အင်နီ နှစ်နှစ်လောက် ရေးလာသည့် ဒိုင်ယာရီ။ ယင်းကို ရေးသားချိန်မှာ သူမ၏ မိသားစု ပုန်းအောင်းနေရချိန်။ ဟစ်တလာ၏စစ်သားများ မမြင်အောင် ပုန်းအောင်းနေရချိန်။

မိသားစု ရင်ဆိုင်နေရသည့် အန္တရာယ်ကို အင်နီ သိသည့်တိုင် သူမ၏ ဒိုင်ယာရီထဲတွင် ကမ္ဘာကြီးအပေါ် ထားအပ်သည့် မျှော်လင့်ချက်များ ကို

တွေ့ရ၏။ လေကောင်းလေသန့် ရှုရှိုက်ရန်အလို့ငှာ အပြင်ဘက်သို့
 ခြေတစ်လှမ်းမျှပင် မထွက်နိုင်သော်လည်း သဘာဝအလှမှနေ၍ သက်သာခွင့်
 ကို သူမ ရှာကြံခဲ့သည်။ သူမ ကွယ်လွန်ပြီးနောက်တွင် သူမ၏ ဒိုင်ယာရီကို
 စာအုပ်အဖြစ် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေပါသည်။

အဒေါ့ဖ် ဟစ်တလာ

၁၈၈၉ ခုနှစ်တွင် အဒေါ့ဖ်ဂတ်တလာ မွေးဖွားသည်။
တနဦးတွင် ပန်းချီ ဆရာဖြစ်ရန် မျှော်လင့်ခဲ့သော်လည်း ပင်ကိုယ်
အရည်အသွေး လုံလောက်အောင် မရှိသဖြင့် နိုင်ငံရေးဘက်သို့
ဦးလှည့်သွားသည်။ သူ့စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်မှာ ဂျာမနီကို အင်အား
အကြီးမားဆုံး အင်ပါယာကြီးဖြစ်အောင် တည်ထောင်ရန်။

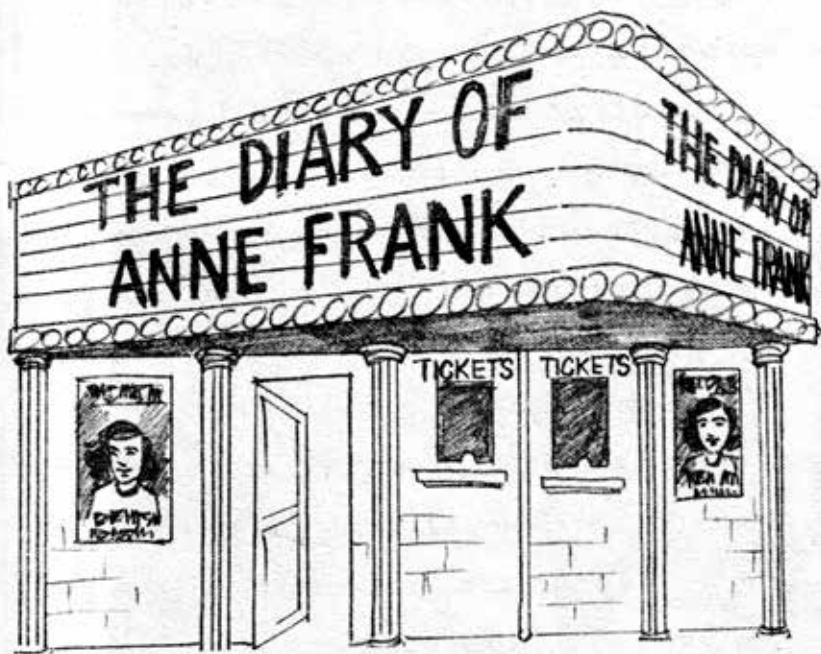
၁၉၃၃ ခုနှစ်မှစ၍ ဂျာမနီကို ဂတ်တလာ စိုးမိုးအုပ်ချုပ်
လာခဲ့သည်မှာ ၁၉၄၅ ခုနှစ် မတိုင်မီ ဒုတိယကမ္ဘာစစ် နောက်ဆုံးရက်
များအတွင်း သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေသွားသည်အထိ ဖြစ်၏။

အစပိုင်းတွင် ဂတ်တလာက တိုင်းပြည်၏ ပြဿနာအား
လုံးအတွက် ဂျူးများမှာ တာဝန်ရှိသည်ဟု ဂျာမန်များကို အယုံသွင်း
သည်။ မိန့်ခွန်းများတွင် ပရိသတ်များ သွေးရူးသွေးတမ်း ဖြစ်စေ
မည် စကားများ ထည့်ပြောသည်။ ဂျူး အားလုံးကို ကျူပင်ခုတ်
ကျူငုတ်မကျန်အောင် ရှင်းပစ်ရန် လှုံ့ဆော်သည်။ သူသတ်ခဲ့သည့်
လူ တစ်ဆယ့်သုံးသန်းတွင် ဂျူး ခြောက်သန်းပါ၏။

လူတစ်ယောက်သည် ခုလောက်အထိ ယုတ်မာ ပက်စက်နိုင်
ပါသလား။ ဂတ်တလာ ကွယ်လွန်ပြီးနောက် နှစ်ပေါင်း ခြောက် ဆယ်
အတွင်း သူ့အကြောင်း ရေးသည့် စာအုပ်လည်း ထောင်ပေါင်း များ
စွာ။ သို့သော် မည်သည့် စာအုပ်မှာမှ အဖြေ ၅၁ မတွေ့ပါ။

အင်နီဒရန်ယာရီ နောက်ဆုံးနေ့စွဲ နောက်ပိုင်း နှစ်ပေါင်းခြောက်ဆယ်
ကျော် ကြာပြီဖြစ်သည့် ယနေ့တိုင် အင်နီသည် မျှော်လင့်ချက်၏ ပြယုဂ်အဖြစ်
ဆက်လက် တည်ရှိနေဆဲပါ။ သူမ၏ဒိုင်ယာရီကို ဘာသာပေါင်း ၆၅ ဘာသာ
ကျော် သာသာပြန်ဆိုပြီးခဲ့ပြီ။ စောင်ရေ သန်းသုံးဆယ်ကျော် ရောင်းချခဲ့ပြီးပြီ။
သူမအကြောင်း ပြဇာတ်များ၊ ရုပ်ရှင်များလည်း ရှိ၏။

တိုတောင်းသောဘဝတစ်ခု၊ အလွန်တိုတောင်းသောဘဝတစ်ခုမှာပင်
အဓိပ္ပာယ်အပြည့် ရှိနေနိုင်ပါသည်။

အခန်း - ၁ ပျော်ရွှင်သောအိမ်

၁၉၂၉ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၁၂ ရက်၊ အင်နီဖရန့်ကို ဂျာမနီနိုင်ငံ ဖရန့်ဖတ် တွင် မွေးဖွားသည်။ တစ်ဆယ့်နှစ်ရက်အကြာတွင် မွေးကင်းစကလေး အင်နီ နှင့် မိခင် အိဒစ် ဆေးရုံမှ ဆင်းလာကြ။

ဖရန်နို မိသားစုမှာ ထိုခေတ်ထိုအခါက အခြားမိသားစုများနှင့် မခြားပါ။ အင်နီအဖေ အော့တိုက စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်။ မိခင်က အင်နီနှင့် အင်နီအစ်မကြီး မားဂျေတို့ကို အိမ်တွင် ပြုစုစောင့်ရှောက်သူ။

ဖရန့်တို့၏ဘဝမှာ သက်သောင့်သက်သာ ရှိသော
ဘဝပါ။ မစွက်ဖရန့်အတွက် ကူဖော် လောင်
ဖက် အဖြစ် ကလေးထိန်းတစ် ယောက်
ရှိသည်။ မိသားစုမှာ ဝတ်
ကောင်းစားလှ များရှိ
သည်။ စားကောင်း
သောက် ဖွယ် များရှိ
သည်။ အင်နီဝင် ဆော့
နိုင်သည် သဲဖြည့်ထား

သော ကျင်းလေးတစ်ကျင်းရှိသည်။ ဖရန့်ဖတ်အိမ်မှာ စာအုပ်တွေ
အများကြီးရှိသည်။

အော့တိုဖရန့်က သူ့ဇနီးထက် အသက်အတန်ကြီး၏။ သူတို့မှာ
တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မတူတာတွေ အများကြီးပါ။ အော့တိုက
အရပ်ရှည်ရှည် ပိန်ပိန်။ သူ့ဇနီး အိမ်က ပုပုအိုင်အိုင်။ အော့တိုက
လူတွေနှင့် ထွေးရောယှက်တင် နေရသည်ကို သဘောကျသည်။ ရွှင်ရွှင်ပျပျ
မြူးမြူး ကြွကြွ ရှိသည်။ အိမ်က ရှိုးတိုးရှန့်တန့်နှင့် နှုတ်နည်းသည်။

အော့တိုသည် သမီးများကို စာဖတ်ပြလေ့ရှိ၏။ အိမ်ရာဝင်ချိန်တွင်
အံ့ဩစရာ ပုံပြင်များကို လုပ်ဇာတ်ခင်းတတ်သည်။ ပုံပြင်တချို့မှာ ပေါ်လာ
ညီအစ်မ နှစ်ယောက်အကြောင်း။ ပေါ်လာ တစ်ယောက်က လိမ္မာသည်။
ယဉ်ကျေးသည်။ မားဂျေါလို။ ပေါ်လာ နောက်တစ်ယောက်က အမြဲတမ်း
ပြဿနာလုပ်လေ့ ရှိသူ။

ထိုပေါ်လာက အင်နီနှင့် ပိုတူ၏။ သူမမှာ ပြဿနာတွေအပြည့်။

သမီးလေးနှစ်ယောက်စလုံးက အဖေကို ချစ်ခင်ကြ၏။ သူတို့ က

အဖေကို 'ပင်း' ဟုခေါ်ကြသည်။

ပင်းက ပုံပြော တတ်တာအပြင်

အားကစားလည်း ဝါသနာ

ပါသည်။ ဓာတ် ပုံရိုက်တော်

သူလည်း ဖြစ်သည်။

သမီးလေးနှစ်ယောက်

ကို ဓာတ်ပုံတွေ ရိုက်

ပြီး အဲလ်ဘမ်တစ်ခု

လုပ်ပေးထား၏။

အင်နီက အိုမာဟု

သူမခေါ်သည့် အဘွား

ကို ပိုကပ်သည်။ အိုမာ

သည် အင်နီ ကို အလို

လိုက်၏။ တစ်ခါ

သော် အိုမာနှင့်

အင်နီဘတ်စ်ကားစီးကြစဉ် အင်နီသည် ဟို

ကြည့်သည်ကြည့်လုပ်ပြီး 'ဒီ ဘွားဘွားကြီးကို နေရာပေးမယ့်လူ မရှိဘူးလား'

ဟု ပြောသတဲ့။

ထိုအချိန်က အင်နီအသက် လေးနှစ်ခွဲသာ ရှိသေး၏။ သို့သော် အင်နီပဲလေ။ သူမသည် အမြဲတမ်း ဟောဟောဒိုင်းဒိုင်း ပြောတတ်သူလေးပါ။ အဖေက သူမကို နားလည်သည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်မှာ တူတာတွေ ရှိသည်။ အင်နီသည် အမေနှင့်တော့ သိပ်မတည့်လှ။

ရံဖန်ရံခါ စကားများကြ။ မားဂေါ့ကို အဖေက ပိုချစ်သည်ဆိုပြီး အင်နီက မနာလိုချေ။ မားဂေါ့က လေးလေးနက်နက် သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့။ အင်နီက စိတ်အပြောင်းအလဲ မြန်ဆန်သည်။ ဒေါသဖြစ်လွယ်သည်။ သို့သော် သူမသည် ဖျတ်လတ်တက်ကြွ၏။ ပျော်တတ်၊ ကျီစယ်တတ်၏။ ညီအစ်မ နှစ်ယောက်စလုံး ပိတုန်းရောင်ကေသာ၊ သမင်မျက်လုံးနှင့် ချစ်စရာအပြုံး လေးများရှိကြသည်။

ဖရန့်မိသားစုက ဂျူးလူမျိုးများဖြစ်ကြ၏။ သူတို့ ဂျူးဓလေ့ထုံးတမ်းကို လိုက်နာကျင့်သုံးကြပြီး နေ့ကြီးရက်ကြီး တချို့တွင် ရဟူဒီ ဘုရားရှိခိုး ကျောင်း မှာ ဝတ်ပြု ဆုတောင်းကြသည်။ သူတို့ လိုက်နာကျင့်သုံးခြင်း မရှိသည့် ဂျူးဓလေ့ထုံးတမ်းများလည်း ရှိ၏။

အင်နီနှင့် မားဂေါ့တို့၏ သူငယ်ချင်း အများအပြားမှာ ဂျူးများ မဟုတ်ကြ။ တစ်ခါတစ်ရံ သူတို့ ဖရန့်တို့အိမ်သို့လာပြီး ဟန္တတ်ကာကဲ့သို့သော ဂျူးပွဲလမ်းများကို ဆင်နွှဲကြသည်။

အင်နီသည် အခြားကလေးငယ်များလိုပင်

ဟန္တတ်ကာ

ကမ္ဘာကြီးကို သတိမမူမိပါ။ သူမ၏ အိမ်၊ သူမ၏ မိသားစု၊ သူမ၏ သူငယ်ချင်းများကို သူမ သိ ၏။ ယင်းသည် သူမ၏ကမ္ဘာပဲ။ ဂျာမနီ အများကြီး ပြောင်းလဲနေသည်ကို သူမ မသိ။ ကြောက်စရာ ကောင်းလောက်အောင် အပြောင်းအလဲကြီး ပြောင်းလဲနေသည်ကို သူမ မသိ။

ဂျာမနီ စစ်ရှုံးပြီး ၁၉၁၈ ခုနှစ်တွင် ပထမကမ္ဘာစစ် ပြီးဆုံးသွားသည်။ ဂျာမန်အများအပြား အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်ကြ။ နို့နှင့် ပေါင်မုန့် အပါအဝင် ကုန်ဈေးနှုန်းများ ခေါင်ခိုက်လာကြ။

၁၉၃၃တွင် အခြေခံဟစ်တလာအမည်ရှိ ခေါင်းဆောင်သစ်တစ်ယောက် အာဏာရလာသည်။ သူသည် အမျိုးသားဆိုရှယ်လစ်ပါတီ၊ သို့မဟုတ် နာဇီပါတီ၏ အကြီးအကဲ။ ဂျာမန်လူမျိုးသည် ကမ္ဘာပေါ်ရှိ အခြားလူမျိုး တကာတို့ထက် သာသည်ဟု သူပြော၏။ ဂျာမန်စစ်စစ်ကို ဆိုလိုခြင်းပါ။ ဂျူးများကို ဆိုလိုခြင်းမဟုတ်။ ဂျာမနီ၏ ပြဿနာအားလုံးအတွက် ဂျူးများ အပေါ် အပြစ်ဖို့သည် မိန့်ခွန်းများကို ဟစ်တလာ အာပေါင် အာရင်းသန်သန် ပြောလေသည်။

ပထမကမ္ဘာစစ်

ပထမကမ္ဘာစစ် (၁၉၁၄ - ၁၉၁၈) တွင် ဩစတြီးယား၊ ဟန်ဂေရီ၊ ဂျာမနီနှင့် တူရကီတို့က ရုရှား၊ ဗြိတိန်၊ ဘယ်လ်ဂျီယန်၊ အီတလီ၊ ပြင်သစ်နှင့် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု မဟာမိတ်နိုင်ငံများကို တိုက်ခိုက်ကြသည်။

နောက်ဆုံးတွင် မဟာမိတ်များ အနိုင်ရ၏။ ဂျာမနီမှာစစ်လျှော်ကြေးငွေ အမြောက်အမြား ပေးရသဖြင့် ဂျာမန်ပြည်သူများ မကျေမချမ်းနိုင်ကြ။ ဒီမိုကရေစီ အစိုးရသစ်တစ်ရပ် ဖွဲ့စည်းသော်လည်း အင်အား တောင့်တောင့်တင်းတင်း မဟုတ်။ ၁၉၃၃ ခုနှစ်တွင် ဂျာမန်များက သူတို့၏ တိုင်းပြည်ကို ပြန်လည် အင်အားတောင်းအောင် ဆောင်ရွက်ပေးရန် ကြောက်စရာကောင်းသော ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက် ဖြစ်သည့် အဒေါ့ဖ်ဟစ်တလာကို အားကိုးကြသည်။

ပထမကမ္ဘာစစ်ကို စစ်ပွဲအားလုံး ချုပ်ငြိမ်းစေမည်စစ်ဟု ခေါ်ကြသော် လည်း ထိုအတိုင်း ဖြစ်မလာ။ နောင်နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်အကြာတွင် ဒုတိယကမ္ဘာစစ် ဖြစ်ပွားတော့သည်။

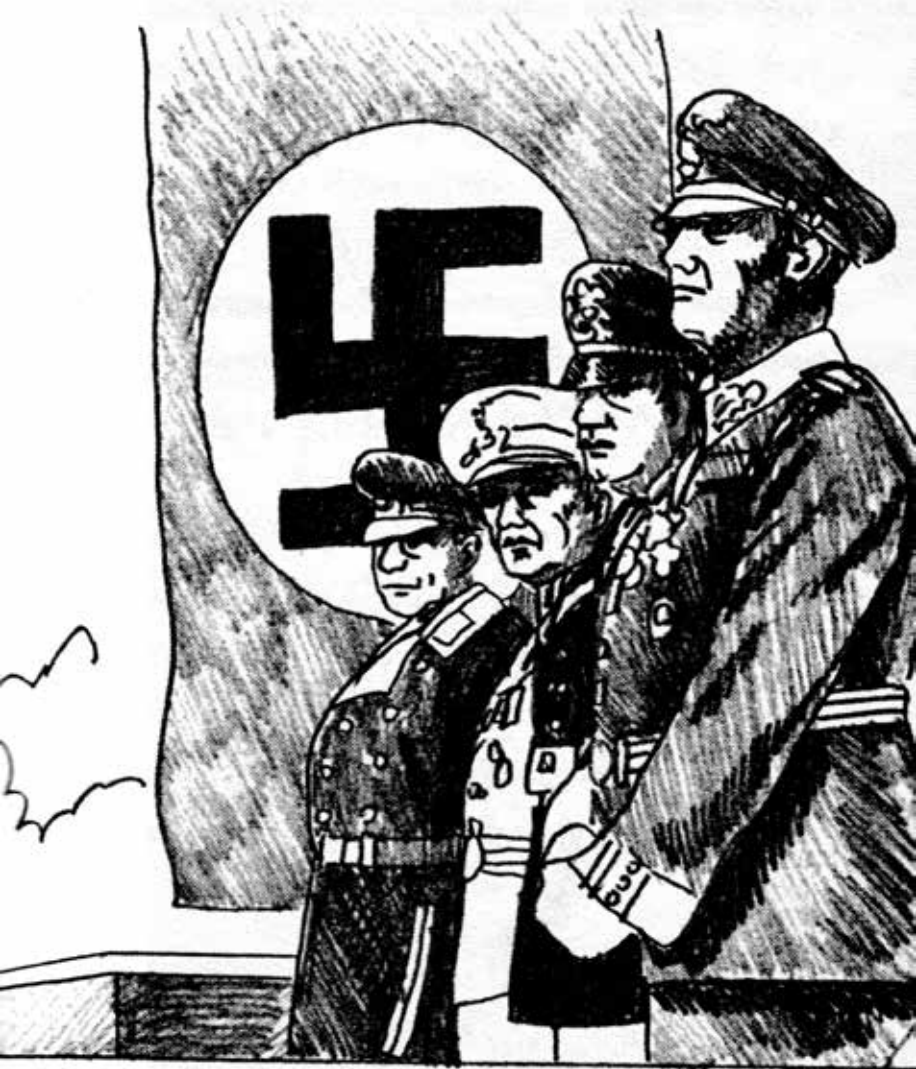
ဆီမိုက်ဝါဒ ဆန့်ကျင်ရေးဆိုသည်မှာ ဂျူးမုန်းတီးရေးပင် ဖြစ်သည်။
ဟစ်တလာ လက်ထက်မတိုင်မီ ပဝေသလီကပင် ဂျာမနီမှအပ အခြားအရပ်
များတွင် ဆီမိုက်ဝါဒ ဆန့်ကျင်ရေး ရှိခဲ့သည်။ ကမ္ဘာတစ်ဝန်းတွင် ဂျူးလူမျိုး
များ သီးသန့်ရပ်ကွက်အတွင်း နေထိုင်ရသည်မှာ သမိုင်းတွင် အထင်အရှား
ပါ။ သူတို့သည် ခရစ်ယာန်များနှင့်အတူ ကျောင်းမတက်ကြရ။ ဂျူးလူမျိုးများ
မလုပ်ရဟု တားမြစ်ထားသည့် အလုပ်များပင် ရှိ၏။

အဒေါ့စ်ဟစ်တလာက ထို့ထက် ပိုသည်။

သူ့စီမံကိန်းမှာ ဂျူးအားလုံးကို ကျူးပင်ခုတ် ကျူးငုတ်မကျန်အောင်
သုတ်သင်ရန်။

အစပိုင်းတွင် သူ့စီမံကိန်းကို ဟစ်တလာ ဖွင့်ဟကြေညာခြင်း မပြုပါ။
သူ အာဏာရလာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဖရန့်တို့လို ဂျာမန်ဂျူးများ၏ဘဝ
ခက်ခဲသည်ထက် ခက်ခဲအောင် သူ စတင်ဆောင်ရွက်လေတော့၏။

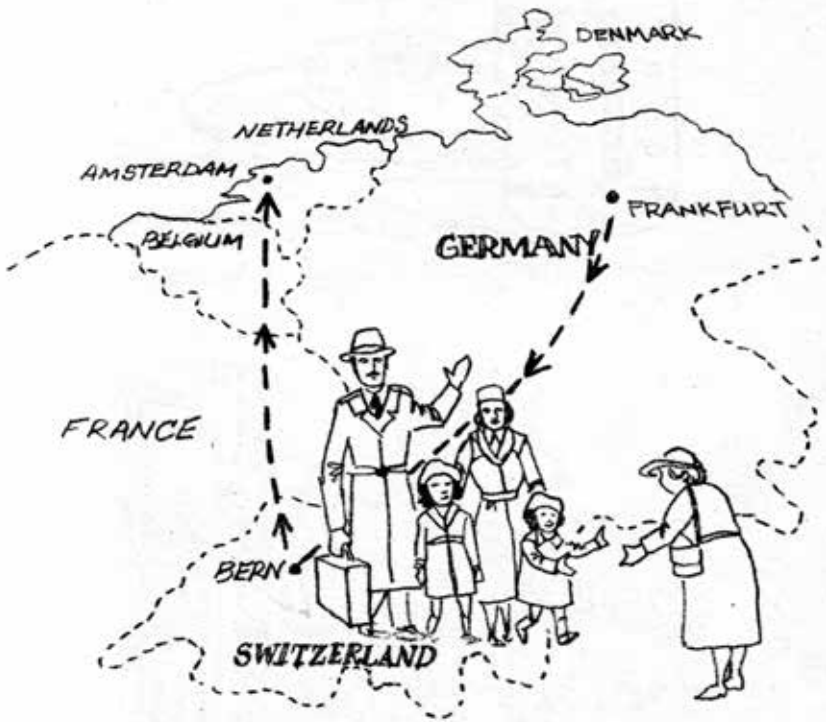

ဟစ်တလာ အန္တရာယ်ကြီးသည်ကို အော့တိုဖရန့် သိပါသည်။ သူ့
မိသားစု ဂျာမနီမှ ထွက်ခွာသွားလျှင် ဘေးကင်းလိမ့်မည်ဟု အော့တိုဖရန့်
ဆုံးဖြတ်သည်။ သို့သော် အင်နီအဖေအဖို့ ဌာနေမှ ထွက်ခွာရန် မလွယ်ပါ။
သူ့တိုင်းပြည်ကို သူချစ်သည်။ ပထမကမ္ဘာစစ်အတွင်းက ဂျာမနီအတွက် သူ
ပါဝင်တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။ ၁၉၃၃ ခုနှစ်တွင် ဂျာမန်တွင်ဂျူးအရေအတွက်
ငါးသိန်းကျော် ရှိ၏။ နောက် ခြောက်နှစ်အတွင်း ယင်းအရေအတွက်၏
ထက်ဝက်သည် တိုင်းပြည်မှ ထွက်ပြေးသွားခဲ့ကြပြီ။

ဆွစ်ဇာလန်ရှိ အင်နီဘွားအေထံတွင် မိသားစု ခေတ္တနေထိုင်ကြပြီး
နောက် ၁၉၃၃ ခုနှစ် ဆောင်းဦးတွင် အော့တိုဖရန့် အမ်စတာဒမ်သို့ ရွှေ့သွား
သည်။ ၁၉၃၄ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီတွင် အော့တိုဖရန့်နောက်သို့ ကျန်မိသားစုများ
လိုက်ပါသွားကြ။

အမ်စတာဒမ်သည် ဂျာမနီအနောက်ဘက်ရှိ တိုင်းပြည်ငယ်ကလေး
တစ်ခုဖြစ်သည့် နယ်သာလန်၏ အကြီးဆုံးမြို့ပါ။ ထိုတိုင်းပြည်ကို ဖရန့်တို့
ရွေးချယ်ကြသည်မှာ တစ်ကြောင်းအားဖြင့် နီးသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ထို့ပြင်
အော့တိုဖရန့်က ဒတ်ချ် စကား ပြောတတ်သောကြောင့်လည်း ဖြစ်သည်။
ထို့ထက် ပိုမို အရေးပါသည့် အကြောင်းမှာ ထိုနိုင်ငံသားများသည် ဂျူးများ
အပါအဝင် လူတိုင်းနှင့် လိုက်လျောညီထွေ နေထိုင်နိုင်သည်ဟု သိရသော
ကြောင့်။

အမ်စတာဒမ်တွင် အော့တို ကုမ္ပဏီအသစ်တစ်ခု စတင်ထူထောင်
သည်။ သစ်သီးယိုကို ခဲစေသည့် ပက်တင်ဒြပ်ပစ္စည်းတစ်မျိုး ထုတ်လုပ်သည့်
ကုမ္ပဏီ။ ဖရန့်ဗီသားစုက တိုက်ခန်းတစ်ခန်းတွင် နေထိုင်ကြ၏။ အင်နီနှင့်
မားဂျေတို့ ကျောင်းတက်ကြပြီ။ အပေါင်းအသင်း သူငယ်ချင်း အသစ်များ

ရလာကြပြီ။ သူတို့ ဒတ်ချ် စကားပြောတတ်လာကြပြီ။ အိမ်တစ်ယောက်
ဘာသာစကားအသစ်နှင့် ဌာန်ကရိုက်၊ မကျသေး။ နယ်သာလန်တွင်
အံဝင်ခွင်ကျ မဖြစ်သေး။ အော့တိုကတော့ သူ့မိသားစု ဟစ်တလာဘေးမှ
လွတ်ပြီဟု ထင်နေ၏။ သို့သော် သူ ထင်သလို မဟုတ်ပေ။

၃

အနံ့ - ၂
အိုးသစ်အိမ်သစ်

အမ်စတာဒမ်သည် လှပသော မြို့ကြီးတစ်မြို့ပါ။ မြို့ထဲတွင် တူး
မြောင်းများ ရှိနေသည်။ တူးမြောင်းများအတွင်း လှေများ စုန်ချည် ဆန်ချည်
သွားလာနေကြသည်မှာ မိုးလင်းမှ မိုးချုပ်တိုင်။ အမ်စတာဒမ်သို့

ပြောင်းရွှေ့သည့် ၁၉၃၄ ခုနှစ်တွင် အင်နီအသက် လေးနှစ်သာ ရှိသေး၏။

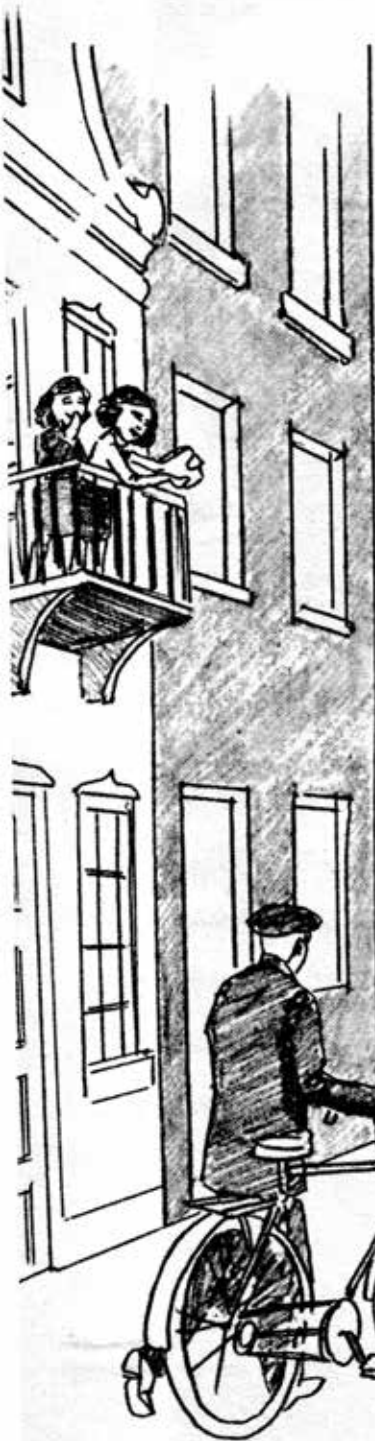
ဖရန်မိသားစု၏ နေအိမ်တိုက်ခန်းအသစ်မှာ ဖရန်ဖတ်မှ တိုက်ခန်းလို ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း မဟုတ်သော်လည်း ဧည့်သည်များအတွက် အခန်းတော့ ရှိသည်။ အော့တိုနှင့် အိဒစ်တို့က မိတ်ဆွေဟောင်းများကို သတိတရရှိပြီး သူတို့နှင့်အတူ သည်မှာလာနေသည့်အခါ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ကြ။ ဂျာမနီ မှ အခြား ဂျူးမိသားစုများလည်း အမ်စတာဒမ်ို့ ပြောင်းရွှေ့လာကြပြီ။ မကြာမီ ဖရန်မိသားစု၏ အပေါင်းအသင်းများအဖြစ် ဂျာမန်ဂျူးမိတ်ဆွေများ မနည်းတော့ပါ။ ကျောင်းတွင် အင်နီအတန်းသား တစ်ဝက်က ဂျူးများ၊ တချို့က အင်နီလိုပင် ဖရန်ဖတ်မှ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ကြသူများ။

အင်နီက သင်္ချာကြောက်သော်လည်း ကျောင်းသားဆိုးတစ်ယောက် တော့ မဟုတ်ချေ။ သူမသည် ပေါက်ပေါက်ဖောက်သလို စကားများသည့် စကားအိုးမလေးတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ စကားများလွန်းသဖြင့် မကြာမကြာ အဆူခံထိသည်။ အားလပ်ချိန်တွင် စားပွဲတင်တင်းနစ် ကစားသည်။ အသင်းသား ငါးယောက်ပါဝင်သည့် စားပွဲတင်တင်းနစ်အသင်း ထောင်ထား သည်။

အင်နီသည် စာဖတ်ဝါသနာပါ၏။ သမိုင်းစာအုပ်များ၊ ဂရိဒဏ္ဍာရီများနှင့် အင်နီလို စွန့်စားလိုစိတ်ရှိသည့် ဂျော့ပ်အမည်ရှိ မိန်းကလေးအကြောင်း စာအုပ်တွဲများကို ဖတ်ရှုသည်။

ရေခဲမြစ်လျှောစီးခြင်းနှင့် သူငယ်ချင်းဟန်နီနှင့်အတူ စက်ဘီးစီးခြင်းတို့ကိုလည်း အင်နီ နှစ်သက်၏။ ဟန်နီက အင်နီ နောက်ပြောင်ကျီစယ်သမျှကို သည်းခံသူပါ။

တစ်ခါတစ်ရံ အင်နီနှင့် ဟန်နီ လသာ
ဆောင်တွင် ရပ်ပြီး လမ်းပေါ် လျှောက်
သွားသူတို့အပေါ် ရေလောင်းချကြ။

အင်နီသည် ရေကူး ကျွမ်းကျင်သူ
တစ်ယောက်။ အမ်စတာဒမ်မှာ ပင်လယ်
ကမ်းခြေနှင့် မဝေးပါ။ အင်နီနှင့် ဟားဂျေ
ရေကူးဝတ်စုံများဝတ်ပြီး ပင်လယ်ကမ်း
ခြေမှာ ရိုက်ထားသည့် ဓာတ်ပုံများရှိ
သည်။ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံတွင် ပိန်ကပ်ကပ်
အင်နီသည် ကိုယ်ကို စောင်တစ်ထည်ဖြင့်
ပတ်ထား၏။ ဓာတ်ပုံ ရိုက်စဉ်က သူမ
ချမ်းတုန်နေသည်ဟု နောက်ပိုင်း

တွင် သူမ ရေးခဲ့သည်။
အင်နီမှာ ချူချာ သူဖြစ်
ရာသူမ အအေးမိပြီး
ဖျားနာမည်ကို မိခင်
သည်မကြာမကြာ စိတ်
ပူရလေသည်။ ချောင်း
ဆိုးခြင်းနှင့် တုပ်ကွေး
မိခြင်း တို့ကြောင့်

အင်နီကျောင်းပျက်ရသည့် ရက်လည်း မနည်းပါ။

ရှပ်ရှင်သွားကြည့်ရသည်ကိုလည်း အင်နီ ခုံမင်သည်။ မဂ္ဂဇင်းများ တွင်ပါသည့် ရှပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်တို့၏ ပုံများကို အင်နီ ဖြတ်သိမ်းထားသည်။ တစ်နေ့သော အခါတွင်

သူမကိုယ်တိုင် ရှပ်ရှင် သရုပ်ဆောင် လုပ်ရန်ပင် အင်နီ စိတ်ကူးယဉ်ထား ၏။ သို့သော် သူမကိုယ် သူမ ရှပ်ရှင်သရုပ်ဆောင် လုပ်နိုင် လောက်အောင် အချောအလှ ကြီးဟု

မထင်ပါ။ သူမသည် အကျည်းတန်သော ဘဲကလေး တစ်ကောင်။

အင်နီ၏ကလေးဘဝသည် အခြားကလေးအများစုလိုသာ ရှိသည်။ ရံဖန်ရံခါ အထိတ်တလန့် ဖြစ်ရပ်များနှင့် ကြုံရသည်ကတော့ ခြင်းချက်ပါ။

၁၉၃၈ ခုနှစ်။ သူမ၏ဦးလေး ဝေါလတာမှာ ဂျူးလူမျိုးဖြစ်နေသော ကြောင့် ဂျာမနီတွင် အဖမ်းခံသည်။ သူ့ကို အလုပ်စခန်းသို့ ပို့လိုက်၏။ အလုပ်စခန်းသည် အကျဉ်းထောင်လိုပါပဲ။ နောက်ဆုံးတွင် ဂျာမနီမှ အပြီး အပိုင် ထွက်သွားပါတော့မည်ဟူသော ခံဝန်ချက်ဖြင့် ဦးလေးဝေါလတာ လွတ်မြောက်သွားပြီး အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသို့ ပြောင်းရွှေ့သွား၏။

နှင်းဆီဖြူ

တစ်တလာနှင့် သူ၏ အတွေးအခေါ်များကို ဂျာမန်လူမျိုး အားလုံး လက်ခံ ယုံကြည်ကြသည် မတုတ်ချေ။ နာဇီများကို အာခံရန် မိမိ အသက်ကို စွန့်လွှတ်ခါ ဂျာမန်တချို့ ရှိသည်။ မြူးနစ်မြို့တွင် တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားတစ်စုက နာဇီဆန့်ကျင်ရေး လက်ကမ်း စာ စောင်များ ရေးသားပြီး ဂျာမနီတဝန်းတွင် ဖြန့်ဝေကြသည်။ ဂျာမန်ပြည်သူ များ၏ လွတ်လပ်ခွင့်ကို တစ်တလာ ဖျက်ဆီးပစ်နေသည်ဟု လက်ကမ်းစာ စောင်တွင် ရေးထား၏။ တရားမျှတမှုနှင့် သည်းခံ နိုင်မှု အလို့ငှာ ရင်ဆိုင်ဖို့ အချိန်ကျပြီဟု လက်ကမ်းစာစောင်တွင် သတိပေးထား၏။

ဆိုဖီရှီးလ်

ကျောင်းသားများကို ဦးဆောင်သူမှာ တန်းစ် နှင့် ဆိုဖီရှီးလ်အမည်ရှိ မောင်နှမနှစ်ယောက်။ သူတို့ အုပ်စုကို 'နှင်းဆီဖြူ' ဟု အမည်ပေးထားသည်။ များမကြာမီ နာဇီတို့

ဟန်းစ်ရှီးလ်

သည် နှင်းဆီဖြူကို ဖျက်သိမ်းပြီး ယင်း၏ ခေါင်းဆောင်များကို သတ်ပစ်လိုက်ကြ။ ယနေ့တွင် စာ သင် ကျောင်းများ၊ လမ်းများနှင့် အဓိက အဆောက်အအုံများကို သူရဲကောင်း လူငယ်များအား ဂုဏ်ပြုသောအားဖြင့် သူတို့အမည်များ ပေးထားသည်။

သို့သော် နယ်သာလန်က ဘယ်လောက် အန္တရာယ်ကင်းပါသလဲ။
၁၉၃၈ ခုနှစ်တွင် သြစတြီးယားနှင့် ဂျာမနီကို ဟစ်တလာက ပေါင်းပစ်
လိုက်သည်။ သြစတြီးယားသည် ဂျာမနီ၏တောင်ဘက် နယ်စပ်မှာ ရှိ၏။
ယင်းပြည်သူများက ဂျာမန်စကားပြောကြပြီး အင်အားတောင့်တင်းသည့်
အင်ပါယာကြီး၏ အစိတ်အပိုင်းဖြစ်ရသည်ကို ဝမ်းသာနေကြ။ ဟစ်တလာ၏
စစ်သားများ ဝီယမ်နာမြို့ထဲသို့ ချီတက် ဝင်ရောက်လာသည်ကို ကောင်းချီး

ဩဘာ ပေးကြ။

သို့သော် ဒတ်ချ်များကမူ ဟစ်တလာကို မုန်းတီးကြ၏။ ဒတ်ချ်အများစုက ဟစ်တလာ၏ ထိန်းချုပ်မှုအောက်တွင် မနေလိုကြချေ။ သို့သော် သူတို့ မနေလိုတာ ဂရုစိုက်စရာ မဟုတ်ပါ။ ၁၉၃၉ ခုနှစ်၊ မတ်လတွင် ဂျာမနီသည် ချက်ကို စလိုပေးကီးယားကို ကျူးကျော်လိုက်၏။ နယ်သာလန် ကို သူ့အင်ပါယာ၏ အစိတ်အပိုင်းအဖြစ် ဟစ်တလာ ဆုံးဖြတ်လိုက်လျှင် ဘာဖြစ်မလဲ။

အော့တိုနှင့် အီဒစ်ဖရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချရတော့မည်။ အမ်စတာဒမ်မှာ မိသားစု ဆက်နေမလား။ သို့မဟုတ် အမ်စတာဒမ်မှ ပြောင်းရွှေ့သွားမလား။ ပြောင်းရွှေ့မည်ဆိုလျှင် ဘယ်ကို ပြောင်းရွှေ့မလဲ။ အင်္ဂလန်ကိုလား။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုကိုလား။ တောင်အမေရိက တိုင်းပြည်တစ်ခုကိုလား။ အခြား တိုင်းပြည်များသို့ ဝင်ရောက်ခွင့်ရဖို့ အတိုင်းအထက်အလွန် ခဲယဉ်းလှ၏။ ထို့ပြင် အင်နီတို့ညီအစ်မက အမ်စတာဒမ်မှာ ပျော်နေကြပြီ။ အီဒစ်က အမ်စတာဒမ်မှာ မပျော်လှသော်လည်း သူမ၏ဆွေမျိုးများ နီးနီးနားနား ဂျာမနီမှာရှိနေသဖြင့် ကျေနပ်နေ၏။ ၁၉၃၉ ခုနှစ်တွင် အော့တိုဖရန် အသက် ငါးဆယ်၊ ဘဝတစ်ခု ပြန်လည်စတင်ဖို့ အသက်မငယ်တော့ဟု သူခံစားရ။

နောက်ဆုံးတွင် အပ်စတာဒမ်မှာပင် ဆက်လက်နေထိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်

လိုက်ကြ။

အခန်း - ၃

နောက်ထပ် ကမ္ဘာ့စစ်တစ်ခု

၁၉၃၉ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလတွင် ပိုလန်ကို ဟစ်တလာ ကျူးကျော် ပြီးနောက် အင်္ဂလန်နှင့် ပြင်သစ်တို့ စစ်ကြေညာလိုက်ကြ၏။ ယင်းသည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်၏ အစပင်။ အီတလီက ဂျာမနီဘက်မှာ ရပ်တည်သည်။ လောလောဆယ်တွင် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသည် စစ်ထဲတွင် ပါဝင်ခြင်း မရှိချေ။

နယ်သာလန်လို တိုင်းပြည်ငယ်လေး က ကြားနေသည်။ မည်သည့်ဘက်ကမျှ မပါ။ ဤသို့ဖြင့် သူတို့ထံ ဟစ်တလာ စစ်တပ်ရောက်မလာ နိုင်ဟု ဒတ်ချ်များ ထင်ထား ကြ။

ညဘက်တွင်

ဖရန့်လင်မယားနှင့် အမ်စတာဒမ်ရှိ ဂျူးမိသားစုတို့ ကော်ဖီသောက်ရင်း စစ်အကြောင်း ဆွေးနွေးဖြစ်ကြသည်။ ဟစ်တလာ စစ်ရုံး လိမ့်မည်ဟု သူတို့ ထင်ကြ၏။ ထိုအခါ သူတို့အားလုံး ဂျာမနီကို ပြန်နိုင် ကြတော့အံ့။ နောက်ဆုံး

ရေဒီယိုသတင်းများကို သူတို့ နားထောင် ကြ။ ကလေးများရှေ့မှောက်တွင် သူတို့၏ အနာဂတ်အတွက် ပူပင်စရာများ ကို သူတို့ မပြောကြပါ။

ဖရန့်မိသားစုက ပုံမှန် နေမြဲတိုင်းနေသည်။ မိသားစု အပျော်ခရီးထွက် ကြသည်။ ဘယ်လ်ဂျီယန် ပင်လယ်ကမ်းခြေမြို့တစ်မြို့သို့ နွေရာသီ အပန်း ဖြေခရီး သွားကြသည်။ တစ်ခုသော နွေဦးတွင် နယ်သာလန် တူးမြောင်းများ အတွင်း လှေပေါ်အိမ်အဖြစ် ခရီးခတင်းထွက်ကြ။

၁၉၄၀ ခုနှစ်၏ စောစောပိုင်းလများကား အလွန်အေးမြသည့် လများ

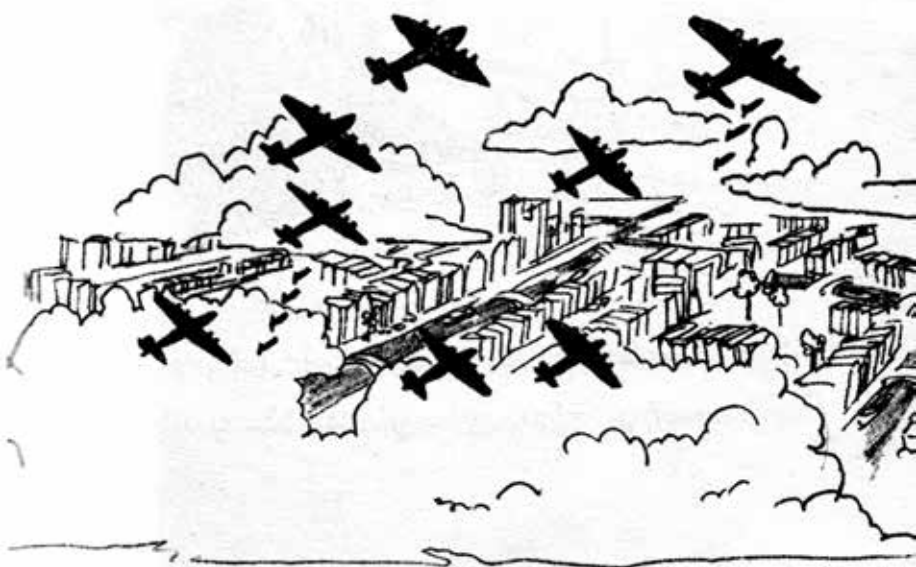

ပါ။ သို့သော် အင်နီကတော့ မမူချေ။ တူးမြောင်းများတွင် ခါတိုင်းထက် ကြာအောင် ရေခဲလျက်။ အင်နီနှင့် သူငယ်ချင်းများ ရေခဲလျှောစီးကြ။ ယခု သူမ၏အသက် ဆယ်နှစ်ခွဲ။ ရေခဲပြင်ပေါ်တွင် ခုန်နိုင်လွှားနိုင်အောင် တကယ့် စကိတ်ကို လိုချင်နေပြီ။ အင်နီမှာရှိတာက မားဂျေ၏ စကိတ် အဟောင်း။ ဓားသွားပါသည့် ဖိနပ်။

မိဘများက စကိတ်စီးဖို့ စဉ်းစားချိန်မရ။ နယ်သာလန်ကို ဘယ်တော့

တိုက်လာမလဲဟု စိုးရိမ်ပူပန်နေကြရသည်။ ဂျာမန်များ ကျူးကျော်လာပြီဟု သတိပေးချက်များရှိသော်လည်း ခြောက်လုံးလှန့်လုံးများသာ အကြိမ်ကြိမ် ဖြစ်ခဲ့။

ထိုနေ့ဦးနောက်ပိုင်းတွင် ရာသီဥတု ပူနွေးလာသည်။ နေသာ လာသည်။ ရုတ်တရက် လူတိုင်းကြောက်ရွံ့သည့်အတိုင်း ဖြစ်လာ၏။ ၁၉၄၀ ပြည့်နှစ် မေလ ၁၀ ရက်တွင် ဂျာမနီ ကျူးကျော်လာသည်။ ဟစ်တလာသည် သူ့လေယာဉ်များကို စေလွှတ်ရန် ပူနွေးသည့် ရာသီဥတုကို စောင့်ဆိုင်းနေ ခဲ့ခြင်းပါ။ စတင်တိုက်ခိုက်သည့် နံနက်ပိုင်းတွင် ကောင်းကင်မှ ဝံ့များ ကျလာပြီး အမ်စတာဒမ်တစ်မြို့လုံး ငလျင်လှုပ်သလို သိပ်သိပ်တုန်သွား၏။ နောက်နှစ်ရက်အကြာတွင် အမ်စတာဒမ်အပေါ် ဝံ့တွေ ပိုကျသည်။

လေဆိပ်မီးလောင်သည်။ ဆိပ်ကမ်းမီးလောင်သည်။ သို့သော် အမ်စတာဒမ်
ကံကောင်း၏။ အခြားမြို့ကြီးတစ်မြို့ဖြစ်သည့် ရော့တာဒမ်ကား လုံးဝပျက်စီး
သွားပြီး ထောင်ပေါင်းများစွာသောလူတို့ သေကျေပျက်စီးခဲ့။

နယ်သာလန်ဘုရင်မကြီးက အင်္ဂလန်သို့ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်
သွားပြီး စစ်ကြီး ပြီးဆုံးသည်အထိ အင်္ဂလန်တွင် နေထိုင်သည်။ သူမသည်
ရေဒီယို အသံလွှင့်ချက်များမှတစ်ဆင့် ပြည်သူများနှင့် ထိတွေ့နေခဲ့။ လူတိုင်း
အေးအေးဆေးဆေး နေထိုင်ကြရန် သူမ ပြောသည်။ သို့သော် တယ်လီဖုန်း
လုပ်ငန်းမရှိ။ ဘတ်စ်ကားသော်လည်းကောင်း၊ ရထားသော်လည်းကောင်း

ပြေးလွှားခုတ်မောင်းနေခြင်း မရှိ။ ပြည်သူတို့ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့စွာ ပြု
လာကြ။ စားနပ်ရိက္ခာ ပြတ်လပ်မည်စိုးသဖြင့် ကုန်စုံဆိုင်များမှ ကုန်ပစ္စည်း

များကို ဝယ်ယူစုဆောင်းထားကြ။ များမကြာမီ ဆိုင်များတွင် ကုန်ပစ္စည်း များ ပြောင်တလင်းခါသွားသည်။ လေကြောင်း တိုက်ခိုက်မှု သတိပေးချက် များ တစ်နေ့ကုန် တစ်နေ့ခန်း ကြားနေရသည်။ နယ်သာလန်ပြည်သူများ သူတို့၏ တိုင်းပြည်ထဲမှာပင် အကျဉ်းသားများဘဝသို့ ဆိုက်ရောက်နေကြ ပြီ။

နယ်သာလန်မှ ဂျူးတချို့က ကူးတို့ဖြင့် တိုင်းပြည်မှ ထွက်ခွာသွား ဖို့ ကြိုးစားကြ၏။ သို့သော် ထွက်ခွာသွားနိုင်သူ အနည်းအကျဉ်းသာ။

ဇရန်မိသားစုက ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ဖို့ ကြိုးစားခြင်း မပြုကြ။
အင်နီ အဘွားက အရွယ်အိုလှပြီ။ နာမကျန်းလည်း ဖြစ်နေသည်။ သူမ
ခရီးလည်း မသွားနိုင်။

ဂျာမန်များ၏ရန်မှ လွတ်မြောက်စိမ့်သောငှာ အင်နီမိဘများက

အမ်စတာဒမ်သို့ ထွက်ပြေးခဲ့ကြသည်။ ယခု ဂျာမန်များ အမ်စတာဒမ်သို့ ရောက်လာကြပြီ။ အင်နိုမိသားစုအဖို့ ပြေးစရာ မြေမရှိတော့။ ပုန်းအောင်း နေဖို့သာ ရှိပါတော့၏။

တော်လှန်ရေး

ဂျူးလူမျိုးတိုက်ခိုက်ရေးသမား အဖွဲ့များက နာဇီများကို ထိန်းချုပ်ရန် တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားကြသည်။ ဤမြေအောက် တိုက်ခိုက်ရေးသမား များကိုတော်လှန် ရေး တိုက်ပွဲဝင်သူများဟု ခေါ်ကြ၏။ သူတို့ကို ဂျူး လူမျိုး မဟုတ်သူများက ရံဖန်ရံခါ ကူညီကြသည်။

အကျော်ကြားဆုံး အံ့ကြွမှုမှာ ပိုလန်နိုင်ငံ ဝါဆောတွင် ဖြစ်သည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းက ဂျူးလူမျိုးများကို သီးခြားရပ်ကွက်များတွင် အတင်းအဓမ္မ နေခိုင်းသည်။ ဝါဆောတွင် အကြီးဆုံး ဂျူးရပ်ကွက် ရှိ၏။

၁၉၄၃ ခုနှစ်၊ ဝါဆောရှိ ဂျူးရပ်ကွက်မှ ဂျူးများက အကျဉ်းစခန်းများသို့ အပို့ခံရခြင်းသည် သေဒဏ်ပေးခံရခြင်းပင် ဖြစ်သည်ဟု သဘောပေါက်လာကြ။ နာဇီများကို တွန်းလှန်ဖို့ မျှော်လင့်ချက် မရှိသည့်အဖြစ်ကိုလည်း နားလည်လာကြ။ သူတို့မှာ လက်နက်မရှိသည့်ပြင် ဂျူးရပ်ကွက်ထဲမှာ ပိတ်လှောင်ထားခြင်း ခံနေရ သေးသည်။ သို့တိုင် သူတို့သည် ရန်သူတို့ တစ်လနီးပါးကြာအောင် ထိန်းချုပ်ထား နိုင်ကြ၏။ အံ့ကြွမှုတွင် ဂျူးရပ်ကွက်ထဲမှ လူခြောက်သောင်းအနက် လူခုနစ်ထောင် သေဆုံးသွားကြသည်။ အသက်မသေ ကျန်ရစ်ခဲ့ သူများထဲမှ လူငါးသောင်းကို ဖမ်းဆီးပြီး အကျဉ်းစခန်းများသို့ ပို့ပစ်လိုက်၏။

ယနေ့ ဥရောပနှင့် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုရှိ မြို့ကြီးများတွင် ဝါဆော ဂျူးရပ်ကွက်မှ သူရဲကောင်းများအတွက် အထိမ်းအမှတ်များ ရှိနေပါပြီ။

အခန်း - ၄ သိမ်းပိုက်ခံရပြီ

ယခု နယ်သာလန်သည် သိမ်းပိုက်ခံ တိုင်းပြည်တစ်ခု ဖြစ်သွားပြီ။
တစ်မြို့လုံးတွင် နာဇီအလံများ တလူလူ လွှင့်ထူလျက်။ လူတိုင်း၏ဘဝ
ပြောင်းလဲစပြုပြီ။

ယခု ဂျူးအားလုံး (အင်နီတို့ညီအစ်မလို ကလေးများ အပါအဝင်) မှတ်ပုံတင်ကြရပြီ။ အခြား မည်သူမျှ မှတ်ပုံမတင်ကြရ။ ဂျာမန်များက ဂျူးတို့ကို မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေချင်၏။ သူတို့ ဂျူးတစ်ယောက်ချင်းစီကို သိချင်ကြသည်။ ဂျူးတိုင်း၏ ရှိသမျှ ပိုက်ဆံအားလုံးလိုလိုကို နာဇီများလက်သို့ အပ်ကြရသည်။ ဂျူးတို့၏ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများကို နာဇီတို့ သိမ်းယူသွားကြပြီ။ (အော့တိုက သူ့စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကို ဂျူးမဟုတ်သည့် ပိတ်ဆွေနှစ်ယောက်သို့ လွှဲပြောင်းပေးလိုက်သည်။) ဂျူးမဟုတ်သူတို့ ပိုင်သည့် ကုမ္ပဏီများတွင် ဂျူးများ အလုပ်လုပ်နေလျှင် သူတို့၏ အလုပ်များ သိမ်းယူခြင်း ခံကြရ။

ဂျူးစာရေးဆရာများ၏ စာအုပ်များ ပိတ်ပင်ခြင်းခံရ၏။ ဂျူးတို့ရိုက်သည့် ရုပ်ရှင်များလည်း ပိတ်ပင်ခြင်းခံရသည်။ ဂျူးတို့ ရုပ်ရှင်ကိုပင် မကြည့်နိုင်ကြ။ ဤအတွက် အင်နီ အကြီးအကျယ် ဝမ်းနည်းမိ၏။ သူမ၏ မိဘများက သူတို့တတ်နိုင်တာ မှန်သမျှ အကုန်လုပ်ပေးသည်။ ရုပ်ရှင်ကားထုပ်နှင့် ပြစက်ဌားပြီး အိမ်မှာ ပြပေးသည်။ အင်နီနှင့် သူငယ်ချင်း

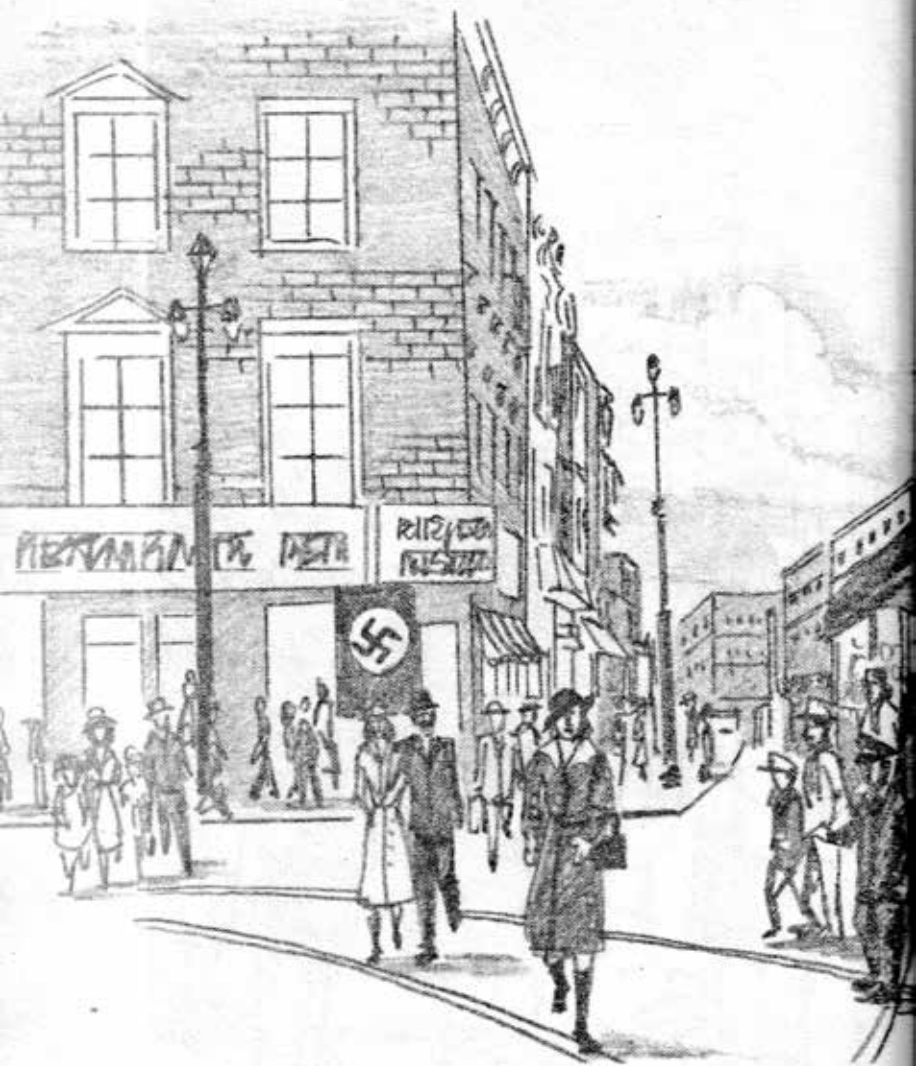
ဂျက်ကီတို့က ဝင်ခွင့်လက်မှတ်များလုပ်ပြီး ထိုင်ခုံနေရာများ လိုက်ပြပေးကြ။
အင်နီအမေက အစားအသောက် စီစဉ်ပေး၏။

ဂျူးတို့ကို ကြိုလျှင်ကြိုသလို တိုက်ခိုက်မှုများရှိသည်။ တစ်ခုသော
မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ဂျာမန်စစ်သားတစ်စုက ဂျူးလူမျိုးလေးရာကို ရိုက်နှက်ဖမ်း
ဆီးသွားသည်။ အော့တိုဖရန် ကံဖေးမသဖြင့် ဘေးကင်းနေဆဲ။

ဖမ်းဆီးထားသူများကို အကျဉ်းခန်းများသို့ ပို့လိုက်၏။

ဒတ်ချ်များ ဒေါသအပျက် ခြောင်းခြောင်းထွက်ပြီး သပိတ်မှောက်ဖို့ ပြင်ဆင်ကြ။ ဖေဖော်ဝါရီအတွင်း နံနက်ဆယ်နာရီခွဲတွင် နယ်သာလန်တစ်ဝန်း

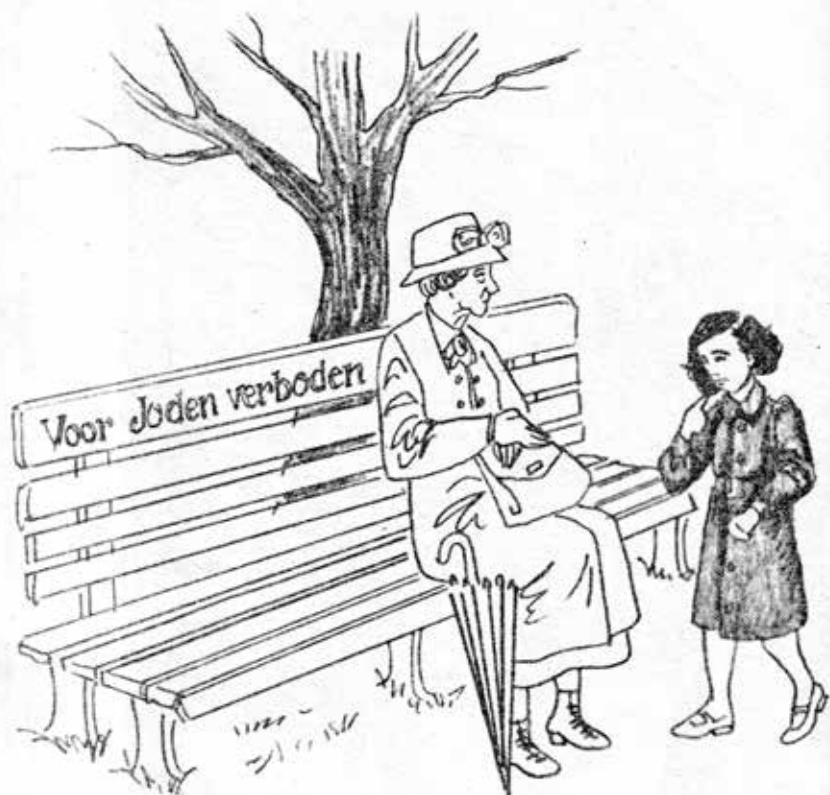

အလုပ်များ ရပ်ဆိုင်းသွား၏။ ဓာတ်ရထားများ ရပ်သွားကြ။ စားသောက်ဆိုင်
များ ပိတ်ထားကြ။ စက်ရုံများပိတ်ထားကြ။ တိုင်းပြည်လုံးဆိုင်ရာ သပိတ်
ကြီးပါ။ ဤသို့ဖြင့် ဒတ်ချ်တို့သည် ဟစ်တလာကို ဆန့်ကျင်မှု ပြုကြ၏။

ဂျူးတို့သည် ဟစ်တလာ ပြုမူပုံ မှားကြောင်း၊ မတရားကြောင်း၊ လူမဆန်
ကြောင်း ပြကြ၏။

အဲဒီတော့ ဂျာမနီတွေ ရပ်တန်းက ရပ်သွားရောလား။ မရပ်ပါ။

ယခုအချိန်တွင် ဖြစ်ပေါ်နေသည့် အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို သမီးများ မသိအောင် ဖုံးကွယ်ထားရန် မိဘများ မတတ်နိုင်ကြတော့။ ပန်းခြံထဲရှိ ခုံတန်းလျားများပေါ်တွင် စာတန်းများရေးထိုးထားသည်။ 'ဂျူးများမထိုင်ရ'၊ အပ်စတာဒမ်ရှိ ဂျူးများ စာကြည့်တိုက်၊ ပြတိုက်၊ တေးဂီတဖျော်ဖြေပွဲ၊ စားသောက်ဆိုင်၊ တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်များသို့ ဝင်ခွင့်မရတော့...။

ထိုနေ့တွင် ပင်လယ်ကမ်းခြေနှင့် ရေကူးကန်သို့ သွားရောက်ခြင်းမှ ဂျူးများအား တားမြစ်ပိတ်ပင်ထားသည်။ သူတို့ ပန်းခြံများ၊ ဟိုတယ်များထဲ

သို့ ဝင်ခွင့်မရှိ။ ဂျူးများအဖို့ စိတ်ပျက်စရာ။ အင်နီလို ကလေးများအဖို့ ပိုဆိုး၏။ သူတို့ ပျော်ရပါးရအောင် သွားစရာနေရာ တစ်ခုမျှ မရှိတော့။

ဖရန့်မိသားစုအဖို့ ပျော်စရာအချိန် ရှိနေဆဲပါ။ အင်နီက ကျောင်းပိတ်ရက်အတွင်း ကျေးလက်ပိုင်းမှ သူငယ်ချင်း စန်နီ၏မိသားစုနှင့်အတူ အချိန်ဖြုန်းခဲ့သည်။ ကောင်လေးများကို အင်နီ စတင် သတိပြုမိသည်မှာ စန်နီ အိမ်တွင် ရှိနေစဉ်တုန်းကပါ။

ထိုနှစ် နွေရာသီအတွင်း မင်္ဂလာဆောင်တစ်ခုလည်း ရှိ၏။ မီးယက် အမည်ရှိ ဒတ်ချ်အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို ဖရန်မိသားစုဝင်အားလုံးက ချစ် ခင်ကြသည်။ မီးယက်က ပက်တင်ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လုပ်သည်။ သူမသည် ဂျူးမဟုတ်။ သူမ၏ညားခါစခင်ပွန်း ဂျန်ဂျီးစ်လည်း ဂျူးမဟုတ်။ မီးယက်က အော့တိုဖရန်ကို လေးလေးစားစားဆက်ဆံခဲ့သည်မှာ နှစ်လည်း မနည်းတော့။ သူမက အထူးသဖြင့် အင်နီနှင့် ပိုနီးစပ်၏။ ဤသည်ကို အင်နီ မသိခဲ့။ များမကြာမီ ဤလူငယ်စုံတွဲသည် အင်နီဘဝတွင် အလွန်အရေးပါသည့် အစိတ်အပိုင်းတစ်ခု ဖြစ်လာတော့အံ့။

အခန်း - ၅ ကြယ်ဝါများ

နာဇီတို့က ဂျူးတို့၏ အခွင့်အရေးများကို တစ်ဖွဲစီခြွေပစ်နေကြပြီ။
လူပုံအလယ်တွင် ဂျူးတို့ကို အရှက်ရအောင် ဂျာမန်တို့ လုပ်နေကြပြီ။ ၁၉၄၁
ခုနှစ် နွေရာသီတွင် ဂျူးကလေးများ သူတို့၏ ကျောင်းဟောင်းများသို့
ပြန်မတက်ရဟု နာဇီတို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ။ ယခု ဂျူးကလေးများ သူတို့

အတွက် သီးသန့်ကျောင်းများတွင် တက်ရောက် ကြရလိမ့်မည်။ သို့သော်
 ဤအခြေအနေကို နွေရာသီအတွင်း
 မကြေညာဘဲ ကျောင်းဖွင့်ချိန်ကို
 နာဇီများ စောင့် နေခဲ့ကြ။ ထို့နောက်
 ဂျူး ကျောင်း သားများအား သူတို့၏
 အတန်းများထဲမှ ဖယ်ရှားပစ်
 လိုက်ကြ၏။ ဤသည်မှာ
 အင်နီအပါအဝင်
 ဂျူးကလေးများ
 မိမိ တို့ကိုယ်ကိုယ်
 အပယ်ခံများအ
 ဖြစ်ခံစားရစေ
 နိုင်သည်ဖြစ်ရပ်
 ပါ။ ကျောင်းသစ်
 တွင်အင်နီသည်
 သူ ငယ်ချင်းဟန်နီနှင့်
 တစ်တန်းတည်းနေ
 ရ၏။ မပြောင်းလဲတာ လေး
 တချို့တော့ရှိသည်။
 လူဆိုးမလေး အင်နီကို
 ဆရာမများ မြည်တွန်
 တောက်တီး နေရဆဲ။

၁၉၄၂ ခုနှစ်၊ ပြေလ။ နာဇီများက အသက်ခြောက်နှစ်အထက်
 ဂျူးများ၏ အင်္ကျီတွင် အဝါရောင်ဂျူးတံဆိပ် တပ်ခိုင်းသည်။ ဂျူးကြယ်
 သို့မဟုတ် အေးဗစ်ကြယ်မှာ ခြောက်ထောင့်ပါသည့် ကြယ်။ ဂျူးဘာသာရေး
 ၏ သင်္ကေတလည်း ဖြစ်၏။

အဆိုပါ ကြယ်ကို လူတိုင်း
 သေချာပေါက် မြင်နိုင်သည့်
 နေရာဖြစ်သည် အပေါ်
 အင်္ကျီ၏နလုံးသား တည့်
 တည့် နေရာတွင် ချုပ်
 ထားရသည်။

ဒေးဗစ်ကြယ်

ဒဏ္ဍာရီအလိုအရ ဒေးဗစ်ကြယ်သည် အစွရေးဘုရင်ကြီး ဒေးဗစ်၏ ဒိုင်းပေါ်တွင် ရှိသည်ဟု ဆို၏။

ဂျူးများအားလုံး လူကြီးလက်တစ်ဖဝါးစာလောက် အရွယ်ရှိသည့် အဝါ ရောင်ပိတ်စပေါ်မှာ ကြယ်များကို တပ်ဆင်ရမည်ဟု ဟစ်တလာ ဆုံးဖြတ်ထား

သည်။ ဂျူးများအား ခွဲခွဲ ခြားခြား ဆီ

သ နိုင်စေရန် ဤသို့ ဆုံးဖြတ်ခြင်း

ပါ။ ပိတ်စ၏ အလယ်တွင် 'ဂျူး'

ဟုသော စကားလုံး ပါရှိ၏။

ဂျူးတို့ကို သိက္ခာချလို သော

အားဖြင့် ဒေးဗစ် ကြယ်

တံဆိပ်များ တပ်ဆင်ခိုင်း

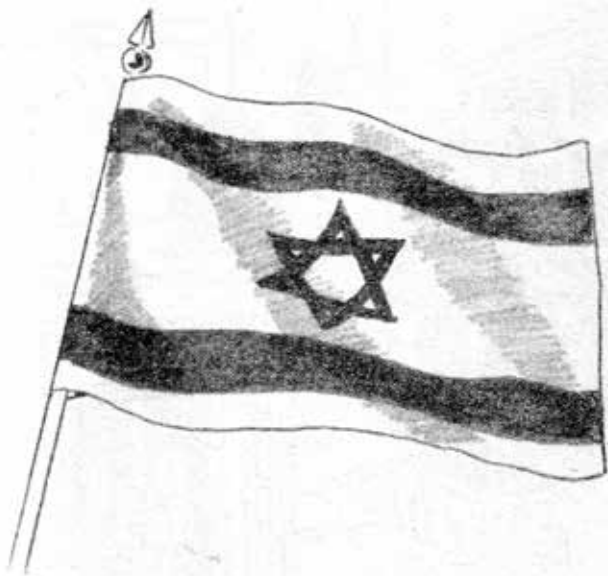
သော်လည်း ဂျူးတို့က

ဂုဏ်ယူစွာ တပ်ဆင်

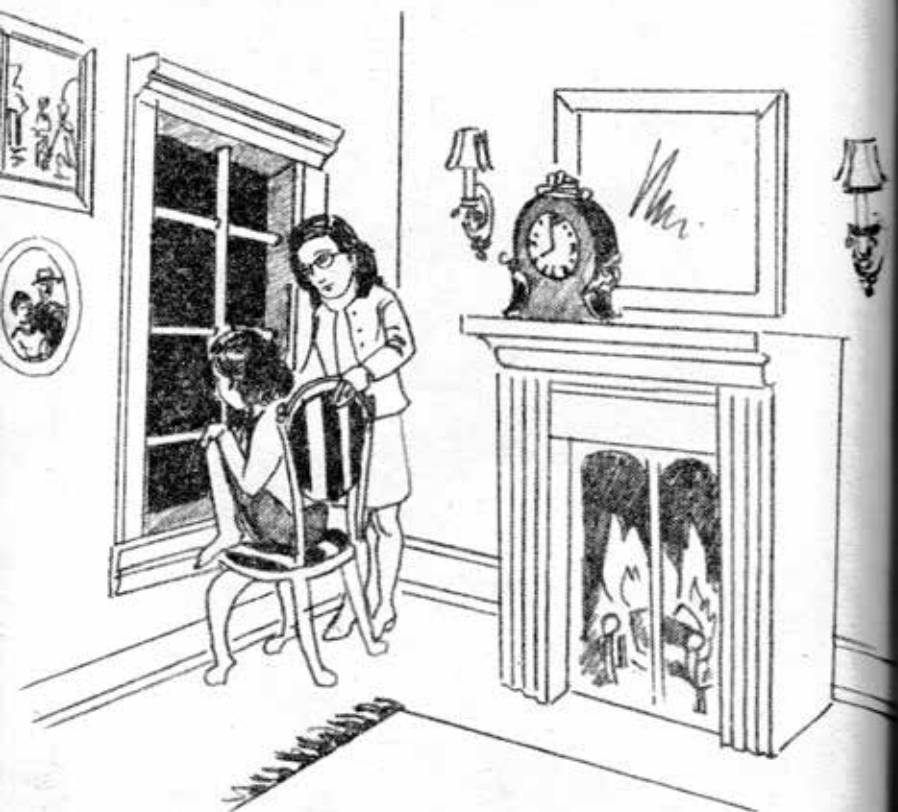

ကြသည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အပြီး များမကြာမီ ၁၉၄၈ ခုနှစ်တွင် အစ္စရေးနိုင်ငံသစ် ပေါ်ပေါက်၏။ ယင်းသည် ဂျူးအား လုံးအတွက် မွေးရပ်ဌာနပေါ။ အစ္စရေးအလံ ပေါ်တွင် ဒေးဗစ် ကြယ် ရှိသည်။

ဂျူးတို့အား ကိုယ်ပိုင်ကား စီးခွင့်မပြုသည့်အချိန် ရှိခဲ့သည်။ ယခု စက်ဘီးမစီးရဟု တားမြစ်ထားပြန်ပြီ။ ညရစ်နာရီတွင် ဂျူးအားလုံး အိမ်ထဲမှာ ရှိနေရမည်။ နောက်တစ်နေ့ နံနက်ခြောက်နာရီ မထိုးမချင်း အိမ်ပြင် မထွက် ရ။ အိမ်ပြင်ဟုဆိုရာတွင် လသာဆောင်မှာရပ်ခြင်း။ အိမ်နောက်ဖေးကွက်လပ် မှာ ထိုင်ခြင်းပင် မပြုရ။ တွေ့လျှင် အဖမ်းခံရမည်။ ကလေးများကိုပင် သက်ညှာခွင့် ပေးမထားပါ။

တစ်ခုတည်းသော သတင်းကောင်းမှာ ဟစ်တလာ စစ်ရှုံးစပြုနေပြီ
 ဟူသော သတင်းဖြစ်သည်။ ဂျာမန်များ ပြင်သစ်ကို ကျူးကျော်ခဲ့ပြီဖြစ်သော်
 လည်း အင်္ဂလန်ကို မကျူးကျော်နိုင်။ ၁၉၄၁ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလတွင် အမေရိ
 ကန်ပြည်ထောင်စု စစ်ထဲဝင်လာ၏။ ဟစ်တလာ စစ်ရှုံးတော့မည်။ မကြာမီ
 အိပ်မက်ဆိုးကြီး ပြီးဆုံးသွားပြီး ပုံမှန်အတိုင်း ပြန်ဖြစ်တော့မည်ဟု ဖရန့်မိသား
 စု မျှော်လင့်ထားကြ။

အခန်း - ၆

ကပ်တီ

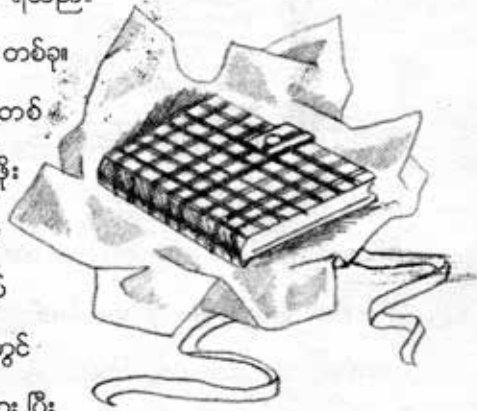
၁၉၄၂ ခုနှစ်၊ ဇွန်လအတွင်း အင်နီ တစ်ဆယ့်သုံးနှစ်ထဲ ဝင်သည့်နေ့တွင် အရေးပါသူတစ်ယောက် မရှိတော့ပါ။ ထိုနှစ် ဆောင်းရာသီတွင် အိုမာ ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီ။ သူမ၏ ဘွားဘွားမရှိဘဲ ပြုလုပ်သည့် မွေးနေ့ပွဲသည် အဓိပ္ပာယ် သိပ်မရှိဟု အင်နီက ပြောသည်။ သို့သော် ဖရန့်မိသားစုအတွင်း

ပျော်စရာမွေးနေ့ပွဲတစ်ခု အပြီတမ်း ရှိ၏။ ထိုနှစ်တွင် အင်နီက ကောင်လေးများနှင့် ကောင်မလေးများကို ဖိတ်ကြားထားသည်။ အမေက အံ့ဩလောက်စရာကောင်းသည့် ကိတ်မုန့်တစ်လုံး ဖုတ်ပေးသည်။ အဖေက ရင်တင်တင် အမည်ရှိ ရဲရင့်သော ခွေးတစ်ကောင်အကြောင်း ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကား ပြသ၏။

ဤမွေးနေ့ပွဲသည် ဖရန့်တို့ ကျင်းပသမျှ နောက်ဆုံးမွေးနေ့ပွဲ။ အင်နီ မိသားစုထံမှ လက်ဆောင်များ ရသည်။

စာအုပ်များ။ ဉာဏ်စမ်း ရုပ်ဆက် တစ်ခု။ ရင်ထိုးတစ်ခု။ ချောကလက် တစ်ကောင်။ သို့သော် အင်နီတန်ဖိုးအထားရဆုံး လက်ဆောင်မှာ အနီနှင့် အစိမ်းကွက်မှတ်စု စာအုပ်ကလေးပါ။ အတွင်းဘက် အဖုံးတွင် အင်နီက သူမ၏ဓာတ်ပုံထည့် ထား ပြီး ဓာတ်ပုံဘေးတွင် 'လှတယ်နော်' ဟုရေးထား၏။

အင်နီက သူမ၏ ဒိုင်ယာရီကို 'ကစ်တီ' ဟု အမည်ပေးထားသည်။ သူငယ်ချင်းဟောင်းတစ်ယောက်၏ အမည်ပါ။ မွေးနေ့ပွဲအပြီး နှစ်ရက်အကြာတွင် ဒိုင်ယာရီ စရေးသည်။

ဒိုင်ယာရီရေးတိုင်း 'ချစ်လှစွာသော ကစ်တီ' ဟု အစချီလေ့ရှိ။ အင်နီက ကစ်တီကို အူမချေးခါးမကျန်အောင် ပြောပြသည်။ သူမ သဘောကျနေ သည့် 'ဟယ်လို' အမည်ရှိ ကောင်လေးတစ်ယောက်အကြောင်း။ သူမ ဖတ်သည့် စာအုပ်များအကြောင်း။

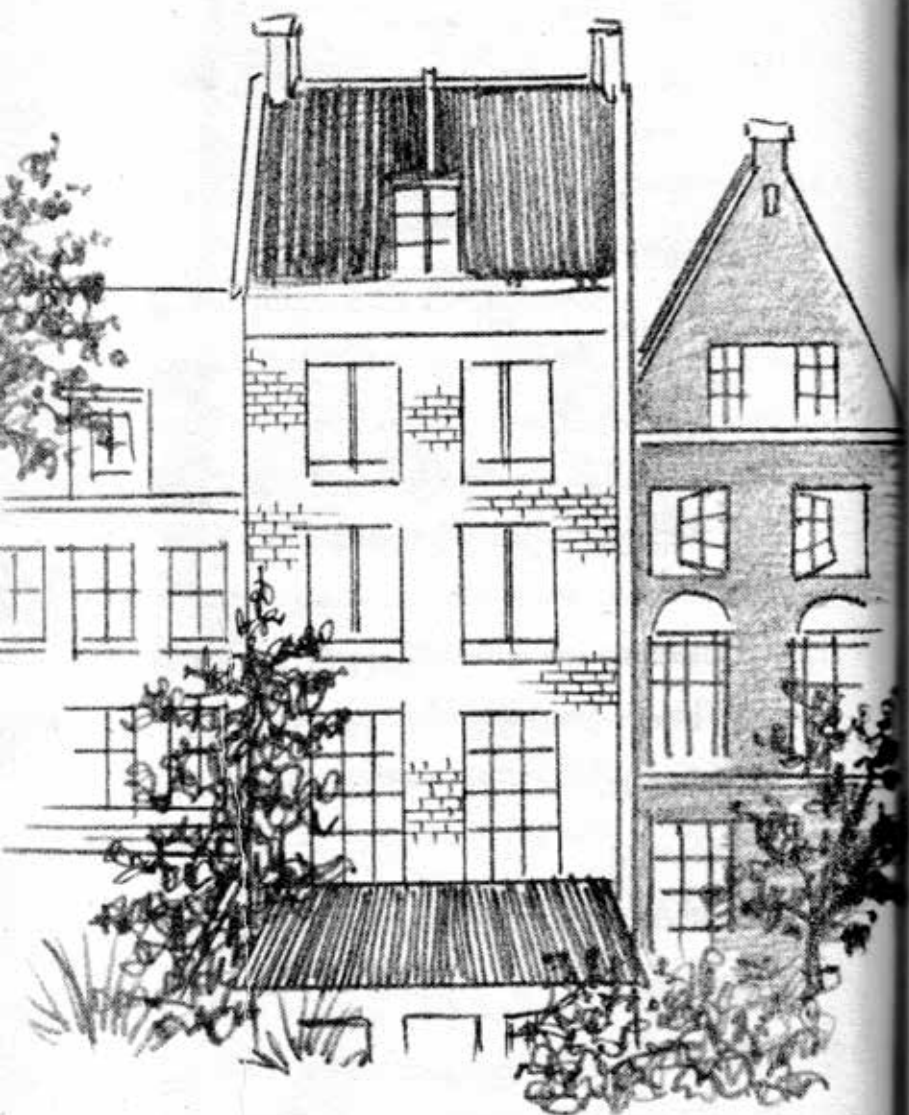
တစ်လနီးပါးမျှ ကြာသောအခါ ကစ်တီကို ပြောပြစရာ ကြောက်မက် ဖွယ် သတင်းတစ်ခု ရလာ၏။ ၁၉၄၂ ခုနှစ် ဇူလိုင်စောစောပိုင်း တနင်္ဂနွေတစ်နေ့ တွင် မားဂျေအား ဂျာမနီရှိ အလုပ်စခန်းတစ်ခုသို့ ပို့မည်ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြ ထားသည့် စာတစ်စောင် လက်ခံရရှိသည်။ သူမသည် ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းများ

နှင့် သုံးရက်ခရီးအတွင်း စားသောက်ရန် ရိက္ခာတို့ ယူဆောင်ပြီး ဘူတာရုံသို့ လာရောက်ရန် ဆင့်ခေါ်ထား၏။

ဂျူးများကို နာဇီတို့ ဖမ်းနေကြပြီ။ နေ့စဉ် ရာနှင့်ချီ၍ ဖမ်းနေကြပြီ။ အိဒစ်က အော့တို အဖမ်းခံရလိမ့်မည်ဟု ထင်သော်လည်း တကယ်တမ်း အဖမ်းခံရသူမှာ မားဂေါ့ ဖြစ်နေ၏။ သူမ အသက် ၁၆ နှစ်သာ ရှိသေးသည်။

အော့တိုနှင့် အိဒစ်က သူတို့၏သမီးကို သူတို့ ရင်ခွင်ထဲမှ ခေါ်ထုတ် သွားခွင့်ပြုလိမ့်မည် မဟုတ်။ တစ်ခုတည်းသော နည်းလမ်းမှာ အခြားဂျူးများ လုပ်သလို လုပ်ရန်သာ။ မိသားစုတစ်ခုလုံး အမြန်ဆုံး ကိုယ်ရောင်ဖျောက် သွားကြရန် ဖြစ်၏။ နောက်အကျဆုံး နက်ဖြန်နံနက်။

သူတို့အဖေ ပုန်းစရာနေရာတစ်ခု တွေ့ထားသည်ကို အင်နီနှင့် မားဂေါ့ မသိကြ။ ကုမ္ပဏီဖွင့်ထားသည့် အဆောက်အအုံနှင့် တွဲလျက်နေရာ မှာ ဖြစ်သည်။ လျှို့ဝှက်လှေကားမှ တက်သွားလျှင် အခန်းများရှိရာသို့ ရောက်၏။

THE BACK OF THE SECRET ANNEX

လပိုင်းလောက်ကပင် အော့တိုနှင့် အိဒစ်တို့ ပုန်းစရာနေရာကို ရှာ
ထားခဲ့ကြသည်။ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများ၊ ပန်းကန်ခွက်ယောက်များ၊ ငွေ
ထည်ပစ္စည်းများ၊ အိပ်ရာများကို ညစဉ်ညတိုင်း နည်းနည်းချင်းစီ ပြောင်းရွှေ့
ခဲ့ကြ။ အိမ်သာပါသည့် ရေချိုးခန်းတစ်ခန်း ဆောက်လုပ်ထားပြီးပြီ။ မီးဖို
လည်း ရှိနေပြီ။ ၁၉၄၂ ခုနှစ်နှင့် ၁၉၄၃ ခုနှစ်အတွင်း နယ်သာလန်ရှိ ဂျူး
နှစ်သောင်း၊ သုံးသောင်း ခန့် ပုန်းအောင်းနေကြရ။

ထိုညတွင် မားဂျေနှင့် အင်နီတို့ သူတို့၏ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းများကို
ထုပ်ပိုးကြသည်။ အင်နီက ဆံပင်ကောက်ဘီးလိပ်များ၊ လက်ကိုင်ပဝါများ၊
စာအုပ်များ၊ ဘီးတစ်ချောင်းနှင့် ပေးစာတချို့ကို သူမ၏ ကျောင်းလွယ်အိတ်
ထဲသို့ ထည့်၏။ သူတို့သွားမည့်နေရာကို မိန်းကလေးများ မသိကြ။ သူငယ်
ချင်းများကိုပင် အင်နီ နှုတ်မဆက်နိုင်ခဲ့။ အော့တိုက တိုက်ခန်းတွင် ဆွစ်ဇာ
လန် လိပ်စာတစ်ခု ထားရစ်ခဲ့သည်မှာ ဖရန့်မိသားစု နယ်သာလန်မှ
ထွက်ပြေးကြပြီဟု အထင်ရောက်စေရန် ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်သည် မိုးကာအင်္ကျီ
များအောက်တွင် အင်္ကျီအထပ်ထပ် ဝတ်ဆင်ကြ၏။ သေတ္တာတစ်လုံး သယ်

ယူဖို့ မဖြစ်နိုင်။ အန္တရာယ်ကြီးလှ၏။ သူတို့ ရှစ်နှစ်တိုင်တိုင် နေထိုင်ခဲ့
သည့်အိမ်ကို တံခါးပိတ်ပစ်ခဲ့ကြသည်။ အင်နီက သူမ၏ ကြောင်နက်လေးကို
ပွေ့ပိုက်နိုင်ရုံလောက်သာ အချိန်ရသည်။ မကြာမီ အိမ်ပြန်လာရလိမ့်မည်ဟု

သူမ ထင်နေသည်။ မော့ကျေးလေးကို အိမ်နီးချင်းတွေက စောင့်ရှောက်ထား
ကြမှာပဲ။ သူမ၏ မျက်လုံးအိမ်များမှာ မျက်ရည်တို့ စွတ်စိုလျက်။
သူမ၏ဒိုင်ယာရီလေးကိုတော့ မပါပါ အောင် အင်နီ ထည့်ရသည်။

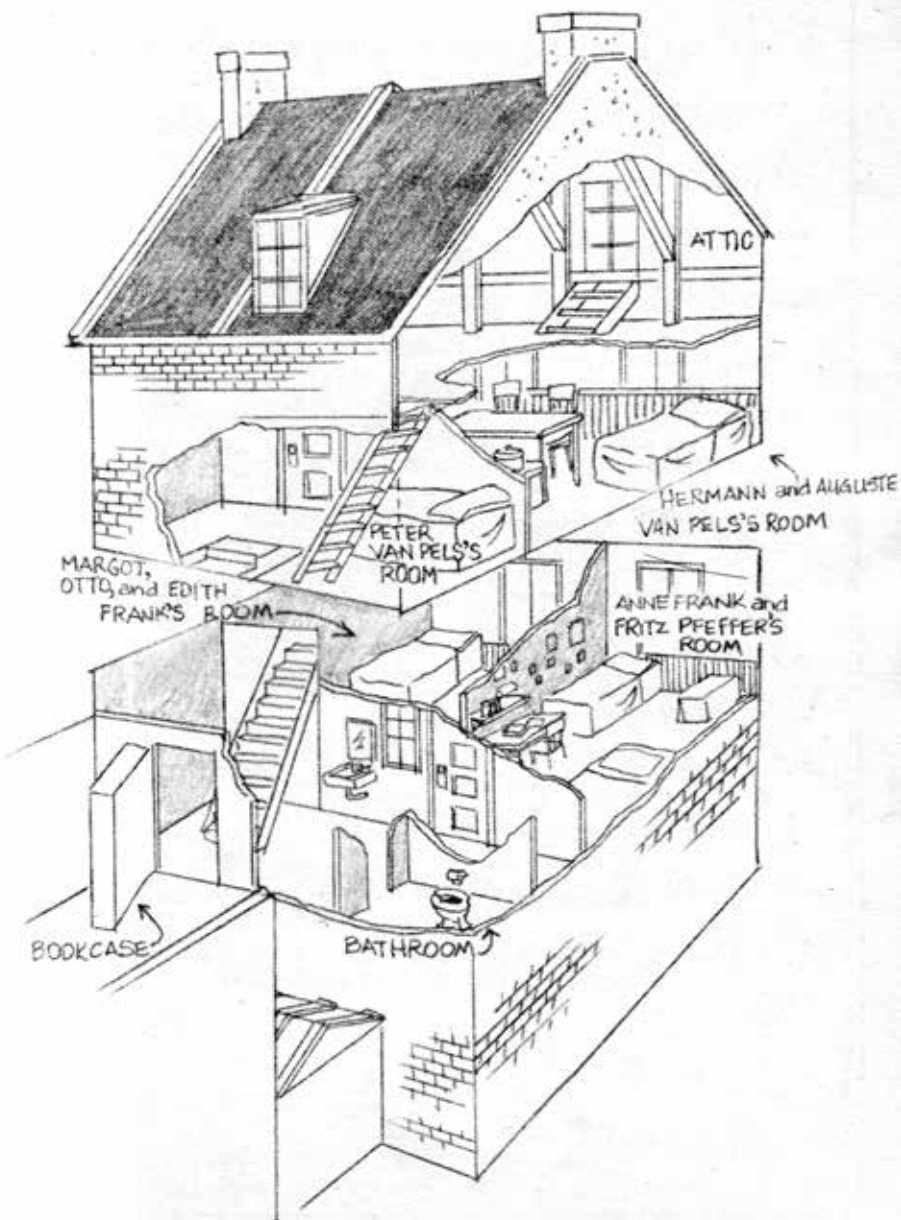
အင်နီ ဝတ်ဆင်ထားတာတွေကို ကြည့်ပါ။ ဆွယ်တာ နှစ်ထည်၊ ဘောင်းဘီ သုံးထည်။ ယင်းတို့အပေါ်တွင် ဝတ်စုံ တစ်စုံ၊ စကတ်တစ်ထည်၊ လျက်ကက် တစ်ထည်၊ နွေဝတ်ဘောင်း ဘီတို၊ ခြေအိတ် နှစ်စုံ၊ ဖိနပ်ကြိုး ပါသည့် ၅။ ဖိနပ်၊ ကက်ဦးထုပ် တစ်လုံးနှင့် လည်စည်း တစ်ခု။

အခန်း - ၇ လျှို့ဝှက်ခန်း

လျှို့ဝှက်ခန်းထဲမှာ ပုန်းအောင်းနေရတာ ဘယ်လိုနေမလဲ။

လျှို့ဝှက်ခန်းက ကျဉ်းကျဉ်းလေးပါ။ အထပ်နှစ်ထပ်တွင် ဖရိုယာစတုရန်းကိုက် ငါးဆယ်သာရှိသည်။ လျှို့ဝှက်တံခါးနောက်ဘက်မှာ အခန်းနှစ်ခန်း။ အခန်းတစ်ခန်းမှာ မီးဖိုနှင့် လက်ဆေးကန်ရှိသည်။ အပေါ်ထပ်တွင် အခန်းကျဉ်းလေး နှစ်ခန်း။ တစ်ခန်းက အိပ်ခန်းနှင့် အော့တိုအတွက်။ ကျန်တစ်ခန်းက မားဂျေနှင့်အင်နီအတွက်။ ယင်း၏ နံရံကပ်ပေါ်တွင် အင်နီ၊ ပို့စ်ကတ်များနှင့် ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်ဓာတ်ပုံများ နေရာယူထားကြ။

ရုပ်ရှင်ဝါသနာအိုး

အင်နီမှာ ပို့စကတ်များ၊ ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင် ဓာတ်ပုံများ

သိမ်းထားတာ တွေ မနည်းပါ။

သူမက ရုပ်ရှင်ကြိုက် သည်။

သူမအကြိုက်ဆုံး တောလီ

ဝုဒ် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးမှာ

ဒင်းနာ ဒါဘင်။ ဆယ်

ကျော် သက် များ အ

ကြောင်း ရုပ်ရှင်များတွင်

ပါဝင်သရုပ်ဆောင်သဖြင့်

ထင်ရှားကျော်ကြားသူ။ တော်

ဝင် မိသားစုများကို အင်နီ အမြဲတမ်း

စိတ်ဝင် စား၏။ သူမ၏

ဒင်းနာဒါဘင်

လျှို့ဝှက်ခန်း နံရံပေါ်တွင် အဲလီဇဘက် မင်းသမီးနှင့် မာဂရက်

မင်းသမီးတို့၏ ပို့စကတ်တစ်ခုရှိသည်။ ယခု အဲလီဇဘက်မင်းသမီးမှာ

အင်္ဂလန်ပြည်တွင် ဒုတိယမြောက် အဲလီဇဘက်ဘုရင်မကြီး ဖြစ်

နေပြီ။

အင်နီက သူမ စုဆောင်းထားသည့် ဓာတ်ပုံများနှင့်
ပို့စကတ်များကို စိတ်ဝင်စားဖွယ်ဖြစ်အောင် အမြဲတမ်း
အပြောင်းအလဲလုပ်၏။ နံရံပေါ်တွင် သူမ နောက်ဆုံးကပ်ထားခဲ့သည့်
ဓာတ်ပုံနှင့် ပို့စကတ်များ ယခုတိုင် ရှိနေဆဲ။

အဲလီဇဘက်မင်းသမီးနှင့်မာဂရက်မင်းသမီး

အင်နီအဖေက ပို့စကတ်များဝယ်သည်။ ယင်းတို့ကို အင်နီက နံရံပေါ်မှာ ကပ်သည်။

စားစရာများကို ပြတင်းပေါက်သေးသေးလေး နှစ်ပေါက်ပါသည်

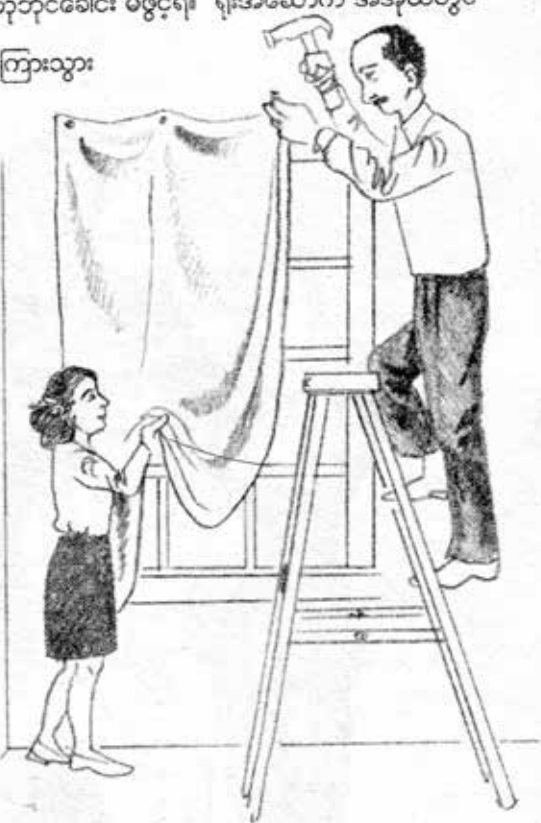
အထပ်ခိုးမှာ သိုလှောင်ထား၏။
ပြတင်းပေါက် တစ်ပေါက်
မှနေ၍ နာရီစင်ကြီးကို လှမ်း
မြင် နိုင် သည်။ အခြား
ပြတင်းပေါက် တစ်ပေါက်မှ
နေ၍ကြည့်လျှင် မြင်ရသည့်
အရာမှာ ဇရာမသစ်ပင်ကြီး
တစ်ပင်။ အထပ်ခိုးလေးသည်
အင်နီတစ်ယောက်တည်း တွေ့
ရာငေးရာ နေရာ ဖြစ်လာ ၏။

အင်နီတို့ သားအဖ အရင်
ဆုံးလုပ် သည့် အလုပ် မှာ
ပြတင်းပေါက်များ ခန်းဆီး
တပ်ခြင်းပါ။ သူတို့ကို
အပြင်ဘက်မှလူများ မမြင်
နိုင်အောင်ဖြစ်သည်။ နေ့ဘက်

တွင် လျှို့ဝှက် ခန်းထဲရှိလူများ ခြေဝလာဖြင့် လမ်းလျှောက်ကြရ။

စကားတီးတိုး ပြောကြရ။ နံနက်ကိုး နာရီမှ ည ခုနစ်နာရီအတွင်း မည်သူမျှ အိမ်သာ အသုံး မပြုရ။ ဘုံဘိုင်ခေါင်း မဖွင့်ရ။ ရုံးအဆောက် အအုံထဲတွင် အလုပ်လုပ် နေကြသူများ ကြားသွား

လိမ့်မည်။ 'လူတိုင်း ကြွက်ကလေး တွေလို ငြိမ်ကုပ် နေကြတာပဲ' ဟု အင်နီကပြောသည်။ အမှိုက်သရိုက်များကို မီးရှို့ပစ်၏။ ယင်းကို ညပိုင်းတွင် ဆောင်ရွက် သည်မှာ ခေါင်းတိုင်မှ ထွက် လာသည့် မီးခိုးကို လူမြင် မှာ စိုးသော ကြောင့်။

ထို နေရာမှာ

ဖရန့်မိသားစုနှင့်ပင် ဖြတ်ကျပ်လှပြီ။ တစ် ပတ်ခန့်အကြာ တွင် မိသားစုတစ်စု ပူးပေါင်း လာ၏။ သူတို့၏ မိတ်ဆွေများဖြစ်ကြသည့် ဗန်ပဲလ်တို့ လင်မယားနှင့် တစ်ဦး တည်းသောသားကလေး အသက် ဆယ့်ငါးနှစ်ရှိ ပီတာတို့ပါ။ ပီတာမှာ

မောက်စ်ချီအမည်ရှိ ကြောင်လေး တစ်ကောင် ပါလာ၏။

ထို့နောက် ငါးလခန့်အကြာတွင် ဖရစ်ပက်ဇာအမည်ရှိ လူတစ်
ယောက် ပူးပေါင်းလာပြန်သည်။ ထိုလူကို အင်နီက ရှေးရိုးဆန်ပြီး ငြီးငွေ့
စရာကောင်းသတဲ့။

ဗန်ပဲလ် မိသားစု

သို့သော် ထိုလူအား မားဂျေ၏နေရာကို ပေးပြီး မားဂျေက မိဘများ အခန်းသို့ ရွှေ့ပေး လိုက်၏။

မီးယက်က ဖရန့်မိသားစုကို အပြင် လောကနှင့် ဆက်စပ်ပေးသည်။ သူမသည် ကူညီသူ လေးယောက် ထဲမှတစ်ယောက်။ မီးယက်အပြင် ပက်တင် ကုမ္ပဏီမှ ဘက်ပ်အမည်ရှိ အမျိုးသမီးလေး တစ်ယောက်နှင့် ယခု အော့တို၏လုပ်ငန်းကို ဆက်လက် လုပ်ကိုင်နေကြသည့် လူနှစ်ယောက် တို့ကလည်း ကူညီကြ၏။

ဖရပ်ပက်ဖာ

သူတို့၏ အမည်များ မှာ ဝစ်တာနှင့် ဂျီဟန်နက်။ သူတို့သည် အသက်ကို ပဓာနမ ထားဘဲ ကူညီကြသူများ။ မီးယက်သည် နံနက်စောစော ရုံးမဖွင့်မီ ရောက်လာလေ့ရှိပြီး အင်နီ အမေ

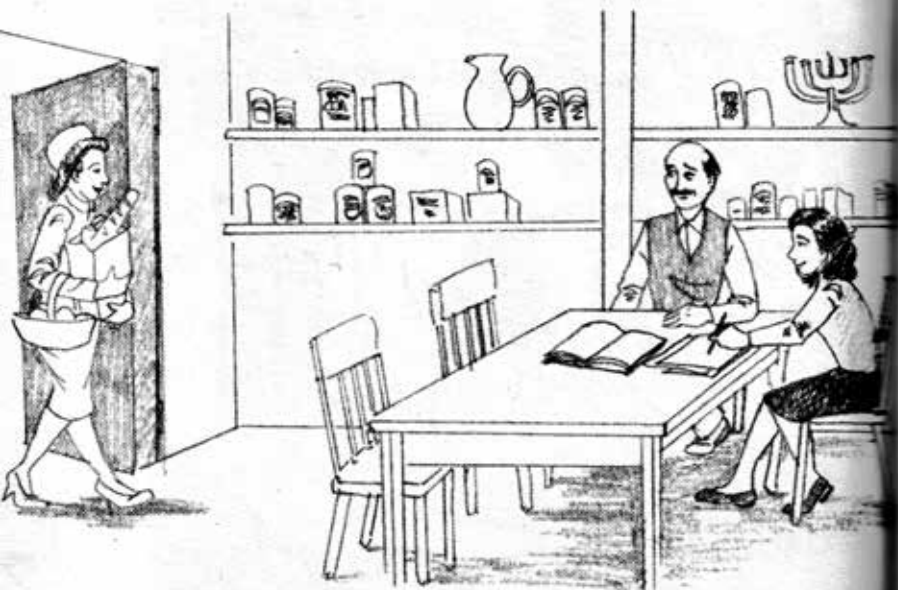
ဘက်ပ်

သို့မဟုတ် မစွက်ဝန်ပဲလဲထံမှ ဈေးဝယ်စာရင်း
ယူသည်။ နေ့လယ်စာ စားချိန်တွင်ဝယ်လာ
သည့် စားသောက်ကုန်များကို ပြန်
ပေးသည်။ မီးယက်က စာအုပ်များ၊
သတင်းစာများနှင့် အပြင်လောက
သတင်းများ သယ်လာ ပေး၏။

လျှို့ဝှက်ခန်းထဲတွင် လူ
ရှစ်ယောက် အတူတကွ ရှိကြ
သော်လည်း အထီးကျန် ဆန်

မီးယက်

လှသည်။ အင်နီနှင့်မားဂေါ့တို့ တပူးတွဲတွဲ မနေနိုင်ကြတော့။ မားဂေါ့က အမေ့
 အချစ်တော်။ သူမ သိပ်လှပြီး ဉာဏ်ကောင်းသည်။ အင်နီသည် ကိုယ့်ကိုယ်
 ကိုယ် ဒုတိယအကောင်းဆုံးအဖြစ် ခံစားရ။ သို့သော် သူမနှင့် ပီတာပန်ပဲလ်တို့
 မိတ်ဆွေ ဖြစ်နေကြပြီ။ ပီတာ၏ အဖော်ပြုမှုရသဖြင့် အင်နီ
 ဝမ်းသာလှ။ နောက်ပိုင်းတွင် ပီတာ့အပေါ် အင်နီ စိတ်ကစား
 ပြီး သူမအား ပီတာပထမဆုံး နမ်း သည့်အကြောင်းကို
 ကပ်တီထံ စာရေးပြီး အသိပေး၏။ 'ငါ
 အထီးကျန် မဖြစ်တော့ဘူး။ ငါ့ကို သူ
 ချစ်တယ်။ သူ့ကိုငါချစ်တယ်' ဟု ရေး
 သားခဲ့။

နွေဘက်တွင် အင်နီ၊ မားဂေါ့

ပီတာပန်ပဲလ်

နှင့် ပီတာတို့ ကျောင်းစာများ ဖတ်ကြ ၏။ အော့တိုဖရန့်က သူတို့ကို
 ကူညီသင်ကြားပေးသည်။ သမိုင်း၊ စာပေ၊ နိုင်ငံခြား ဘာသာစကား၊ ပထဝီနှင့်
 သင်္ချာတို့ကို သူတို့ သင်ယူကြရ။ အင်နီသည် သင်္ချာကို မုန်းတီးနေဆဲ။
 သို့သော် သူမ စာတော်ချင်ပါသည်။ မားဂေါ့နှင့် ပီတာတို့လည်း ထို့အတူ။
 သူတို့ များ မကြာမီ ကျောင်း ပြန်တက်ရန် မျှော်လင့် ထားကြ။ နောက်ပိုင်းတွင်
 သူတို့ ဘာသာ လက်ရေးတို လေ့ကျင့်ကြ၏။

လျှို့ဝှက်ခန်းထဲမှာ လူတွေများသဖြင့် စကားများကြသည်မှာလည်း မကြာခဏ။ လူကြီးတွေ ငြင်းခုံနေကြပုံကို ကြည့်ပြီး အင်နီ အံ့သြရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ငြင်းခုံမှုသည် အင်နီနှင့် ပတ်သက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ အင်နီကို အလိုလိုက်ထားသဖြင့် အမှိုက်စော်ကားနေသည့် ကလေးအဖြစ် ပီတုမိဘ များက ရှုမြင်ကြ၏။ မစ္စတာပက်ဇာကလည်း ထူးမခြားနား။ အိဒစ်က သမီးအငယ်မနှင့် တကျက်ကျက်။

တစ်ခါတစ်ရံ ညဘက်တွင် လျှို့ဝှက်ခန်းထဲမှ လူတိုင်း အောက်ဘက် ရှိ ရုံးခန်းအလွတ်များထဲသို့ သွားကြသည်။ ဤသည်မှာ အိမ်ပြင်ထွက်ခြင်း နှင့်မတူပါ။ သို့သော် အင်နီက ပြတင်းပေါက်ကို ခေါင်းပြုပြီး လမ်းလျှောက် နေသူများကို ကြည့်လေ့ရှိ၏။

သူမ စိတ်မကောင်းအဖြစ်ဆုံးအချိန်မှာ ညဘက်တွင် ဖြစ်သည်။ သူငယ်ချင်းများ၊ သူမ၏ ကြောင်ကလေး၊ နွေးထွေးသည့် နေရောင်ခြည်၊ မြက်နှင့် ပန်းပွင့်တို့၏ ရနံ့တို့ ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည့်ဘဝကို မချီတင်ကဲဖြစ်မိ။ သူမ၏ ခံစားချက်များကို ဒိုင်ယာရီထဲသို့ သွန်ချပါလိမ့်မည်။ လျှို့ဝှက်ခန်းထဲ က ဘဝအကြောင်း ဝတ္ထုများကိုလည်း အင်နီရေးစပြုပြီး သူမ၏ ကလေး ဘဝအကြောင်း ဝတ္ထုများ၊ သူမ လုပ်ကြံဖန်တီးထားသည့် နတ်သမီးပုံပြင်များ လည်း ပါ၏။

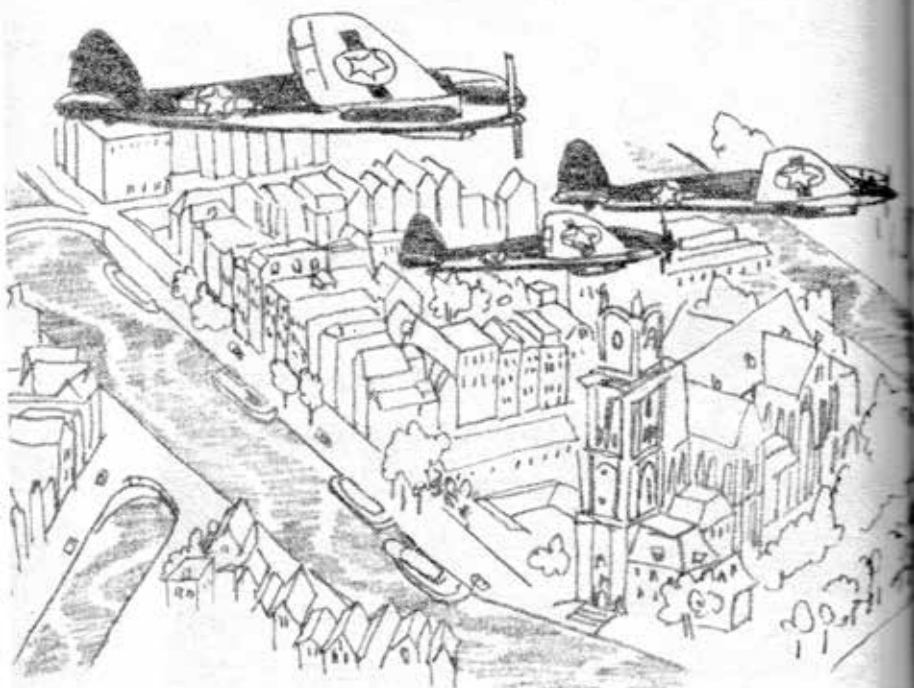
ရက်ကို လစားလာသည်။ ဆောင်းရာသီ ရောက်ပြီ။ အင်နီ လျှို့ဝှက် ခန်းထဲမှာ နေရတာ ခြောက်လရှိပြီ။ ယခု လေးနာရီခွဲဆိုလျှင် မှောင်ရီပျိုးပြီ။ မီးဖွင့်လို့မဖြစ်။ သူတို့ မြင်သွားကြလိမ့်မည်။ အချိန်ကုန်မှန်း မသိ ကုန်သွား အောင် စကားထာဝဂ်တမ်း ကစားကြရ။ ဖတ်ထားသည့် စာအုပ်များ အကြောင်း ပြောကြရ။ မှောင်ထဲမှာပင် လေ့ကျင့်ခန်း လုပ်ကြရ။

ငြီးငွေ့စရာကောင်းပုံမှာ အတိုင်းထက်အလွန်ပင်။ သို့သော် ယင်း သည် အမိခံရမည်ကို ကြောက်ရခြင်းလောက်တော့ မဆိုပါ။ တစ်နေ့တွင် လျှို့ဝှက်ခန်းတံခါး ခေါက်သံကြားရ၏။ နာဇီစစ်သားတွေများလား။ အဖမ်းခံ ကြရတော့မှာလား။ မဟုတ်ပါ။ သူတို့ကို ကူညီသူများထဲမှ တစ်ယောက်ဖြစ် သည်။ သူက ရုံးခန်းထဲမှာ လက်သမားတစ်ယောက် အလုပ်လုပ်နေတာဖြစ် သဖြင့် ကြောက်စရာမလိုကြောင်းပြော၏။ နောက်တစ်ကြိမ်မှာ ပီတာ ထမ်း လာသည့် ပေါင်ငါးဆယ် ပဲစေ့အိတ်ကြီး လွတ်ကျခြင်းဖြစ်၏။ ပဲစေ့တွေ နေရာအနှံ့ ပြန့်ကြဲသွား။ ပဲစေ့တွေထဲမှာ အင်နီ ခြေချင်းဝတ်များ မြုပ်သွား။ သို့သော် ရုတ်ရုတ်သဲသဲ မဖြစ်ရဲ။ အန္တရာယ်ကြီးလှ၏။

ညဘက်တွင် လေယာဉ်သံများ ကြားရသည်။ မဟာမိတ်လေယာဉ်

များဖြစ်ကြောင်း အင်နီသိ၏။ ဂျာမန်မြို့များကို ဝုံးကြိရန်သွားသည့် လေယာဉ်များ။ ဟစ်တလာဘက်တွင် စစ်ရေးအခြေအနေ မလှတော့။ မကြာမီ ဂျာမနီလက်နက်ချရတော့မည့်ဟု အင်နီထင်၏။ သို့သော် လေယာဉ်သံကြားလျှင် အင်နီ ကြောက်နေဆဲပါ။

၁၉၄၃ ခုနှစ် နွေဦးသို့ရောက်သော် နယ်သာလန်တွင် စားနပ်ရိက္ခာ
 တဖြည်းဖြည်းရှားလာပြီ။ မီးယက်နှင့် အခြားကူညီသူများအဖို့ ရိက္ခာရှာရသည်
 မှာ မလွယ်တော့။

တစ်နှစ် ကုန်သွားသည်။ အင်နီဒိုင်ယာရီမှာ စာမျက်နှာများ ပြည့်
 သွားပြီ။ သို့သော် မီးယက်က စာရွက်များ ထပ်ဝယ်ပေး၏။ အင်နီ၏
 စာရေးဟန်လည်း ပြောင်းလာသည်။ လေးလေးနက်နက် ဖြစ်လာသည်။

သူမ၏အတွေးများက မကြာမကြာ စစ်ပွဲအပေါ် သက်ရောက်လာသည်။
အို... စစ်က ဘာအသုံးကျလို့လဲ။ လူတွေဟာ ဘာဖြစ်လို့ အေးအေးချမ်း
ချမ်း မနေနိုင်ကြတာလဲ' ဟု ကစ်တီကို သူမ မေးသည်။

အင်နီ ကိုယ်တိုင်လည်း
ပြောင်းလဲနေပြီ။ အပျိုပေါက်
ကလေးအဖြစ်သို့ ရောက်လာပြီ။
မိဘများ၏ အခန်းနံရံတွင် သမီး နှစ်
ယောက်၏ အရပ်အမြင့်ကို မှတ်
သားထားသည့် အမှတ်အသား
လေးများရှိသည်။ အင်နီ ငါး
လက်မကျော် ပိုမြင့်လာပြီ။
အင်နီတွေကျပ်ကုန်ပြီ။ စိတ်
လည်းဖွံ့ဖြိုးလာပြီ။ ဝ
ကားအိုးမလေးတစ်
ယောက် မဟုတ်
တော့။

မီးယက် နှင့် ဂျန်

အင်နီက မီးယက်နှင့် ဂျန်တို့ လင်မယားကို သူတို့၏ တစ်နှစ်မြောက် မင်္ဂလာနှစ်ပတ်လည်နေ့မှာ တစ်ညလောက် လာအိပ်စေချင်သည်။

နှစ်အတန်ကြာပြီးနောက် မီးယက်က ဖရန့်မိသားစု အကြောင်း စာအုပ် တစ်အုပ်ရေးသည်။ စာအုပ်ထဲတွင် ထိုညအကြောင်းကို ထည့်ရေးထား၏။ သူတို့ လင်မယားကို ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်များလို အင်နီက လုပ်ကျွေးပြုစုသည်ဟု မီးယက်က ပြော၏။

သူတို့လင်မယားကို အင်နီအခန်းထဲမှာ အိပ်စေသည်။ လျှို့ဝှက်အခန်းက ကျဉ်းလွန်းသဖြင့် မီးယက် အသံဗလံများ ကြားနေရ။ မီးယက်သည် မိတ်ဆွေ များကို တွေ့ရန် လျှို့ဝှက်ခန်းလေးထဲသို့ နေ့စဉ် ရောက်လာလေ့ရှိ၏။ ထိုနေရာသို့ ဂျန် ရောက်ဖူးသည့် အခါကပေါင်းလည်း မနည်းပါ။ သို့သော် အမှောင်ထဲမှာ လဲလျောင်းနေရတာ တစ်မျိုးကြီးပဲ။ မီးယက် ကြောက်စိတ်ဝင်မိ၏။ အသံလေး တစ်သံကပင် သူမကို လန့်စေ၏။ အိမ်ထဲကို ဖောက်ထွင်းရေးသမား ဝင်နေတာ လား။ ပုန်းအောင်းနေရသည့်ဘဝကို မီးယက် သဘောပေါက်သွားသည်။ ထိတ်လန့် စရာ ကောင်းလွန်းလှ။ ဒါတောင် မီးယက်တို့လင်မယား တစ်ညပဲ အိပ်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

အင်နီသည် မားဂျေနှင့် မကြာမကြာ ရန်မဖြစ်တော့။ မိခင်ကိုလည်း
အင်နီ ယခင်ထက် နားလည်လာပြီ။

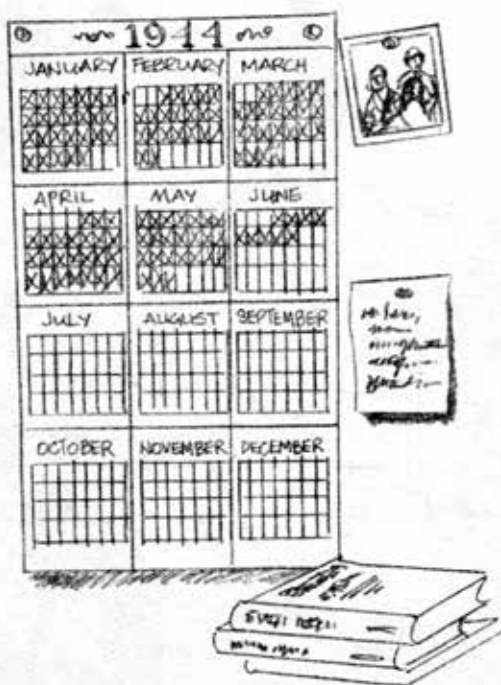
တစ်ညတွင် အင်နီ ရေဒီယို နားထောင်နေ၏။ လန်ဒန်ရှိ ဒတ်ချ်
အသံလွှင့်ဌာနမှ ထုတ်လွှင့်နေခြင်းပါ။ စစ်ကြီးပြီးဆုံးသည့်အခါ ဒိုင်ယာရီနှင့်
ပေးစာများကို ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေကြလိမ့်မည်ဟု အသံလွှင့်သူက ပြောသွားသည်။
အင်နီက တစ်နေ့သောအခါတွင် သူမ၏ ဒိုင်ယာရီကို လူအများ ဖတ်နိုင်

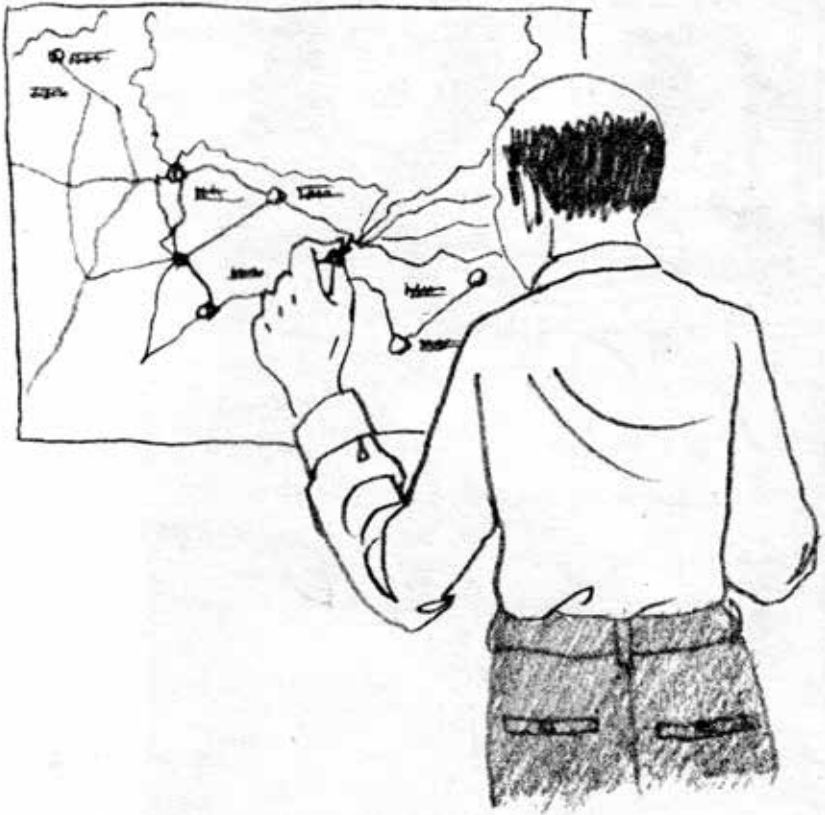
စေရန် စာအုပ်အဖြစ် ထုတ်ဝေချင်နေ၏။ 'တစ်နေ့ကျရင် ငါ ဂျာနယ်လစ် တစ်ယောက်၊ ပြီးတော့ ထင်ရှားကျော်ကြားတဲ့ စာရေးဆရာမတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်နေတယ်ဆိုတာ မင်း သိတယ် မဟုတ်လား။ စစ်ကြီးပြီးတဲ့အခါ 'လျှို့ဝှက်ခန်း' ဆိုတဲ့နာမည်နဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ် ထုတ်ချင်မိတယ်။ ဖြစ်မဖြစ် တော့ မပြောနိုင်သေးဘူး' ဟု ကပ်တီထံ သူမ ရေးခဲ့သည်။

အခန်း - ၈ အပမ်းခံရပြီ

အင်နို အသက် တစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ထဲ ဝင်လာချိန်တွင် မိသားစု ပုန်းအောင်းနေခဲ့သည်မှာ နှစ်နှစ်နီးပါး ရှိပြီ။ ရက်ပေါင်း ၆၅၀ ကျော်၊ ၁၉၄၄ ခုနှစ် ဇွန်တွင် စစ်ပြီးဖို့အချိန် နီးကပ်လာနေပြီ။ တစ်ခါတုန်းက ဂျာမနီ မဟာမိတ်ဖြစ်ခဲ့သည့် အီတလီ လက်နက်ချသွားပြီ။ ပြင်သစ်ကို

မဟာမိတ်တပ်များက လွတ်မြောက်စေလိုက်ပြီ။ လျှို့ဝှက်ခန်း နံရံပေါ်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသည့် မြေပုံမှာ မဟာမိတ်တို့၏ အောင်ပွဲများကို အော့တိုသည် မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်လျက်။ အင်နီအစို့တော့ မိတ်ဆွေများ ချဉ်းကပ် လာနေသည်နှင့် မခြားပါ။ သူမ လွတ်လပ်မှုကို မျှော်မှန်းစပြုနေပြီ။

၁၉၄၄ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၁၅ ရက်တွင် 'အားလုံးကောင်းလာလိမ့် မယ်၊
ရက်စက်မှုတွေ နိဂုံးချုပ်သွားလိမ့် မယ်လို့ ငါ ထင်တယ်။ အခု
လောလောဆယ်မှာ ငါ့ရဲ့အကောင်းဆုံးစံတွေ ထိန်းသိမ်းထားရမယ်။ အချိန်
ကျလာတဲ့အခါ ဒါတွေကို ငါ ဆောင်ရွက်နိုင်အောင်လို့ပေါ့' ဟု အင်နီ ရေးခဲ့၏။

ခေါင်းဆောင်နှစ်ဦး

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်း ဂရိတ်ဗြိတိန် ဝန်ကြီးချုပ် ဝင်စတန်ချာချီနှင့် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသမ္မတ ဖရန်ကလင်ဒီရူးစဗွဲတို့သည် အတူတကွ ပူးပေါင်း၍ ဂျာမန်တို့ ဆန့်ကျင်ခဲ့ကြရုံသာမက ရင်းနှီးသည့်မိတ်ဆွေ

ရင်းချာများလည်း ဖြစ်လာကြသည်။ ၁၉၄၁ ခုနှစ်ကုန်ပိုင်းအတွင်း မဟာမိတ်တို့နှင့် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု ပူးပေါင်းစဉ်က ရူးစဗွဲသည် တတိယသက်တမ်း ထမ်းဆောင်နေချိန် ဖြစ်၏။ ဤသို့ ပူးပေါင်းလိုက်သဖြင့်

စစ်ဒီရေ တစ်မျိုးတစ်ဖုံပြောင်းလဲသွား **ဝင်စတန်ချာချီ** ၏။ ဘုံရန်သူတွေကို တိုက်ခိုက်ရန် သူနှင့် ချာချီ လျှို့ဝှက်ညှိနှိုင်း ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသည်။ ဘီးတပ်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင်သာ နေရသည်

ပိုလီယိုရောဂါ သည် တစ်ယောက်ဖြစ်သူ ဖရန်ကလင်ကို အမေရိကန်သမ္မတ အားလုံးအနက် အကြီးမြတ်ဆုံးအဖြစ် ပူဆုကြ၏။ စစ်ကြီးမပြီးမီ လပိုင်းအလို ၁၉၄၅ ခုနှစ် ဧပြီအတွင်း သူ တွယ်လွန်သွားသည်မှာ ဝမ်းနည်းဖွယ်။

ဖရန်ကလင် ဒီရူးစဗွဲ

၁၉၄၄ ခုနှစ် ဩဂုတ်လ ၄ ရက် နံနက်ပိုင်းတွင် အိမ်အောက်တက်ဆီမှ အော်ဟစ်သံများကို ပီတာ ကြားရသည်။ ယောက်ျားကြီးများ၏ အသံများ။ လျှို့ဝှက်ခန်းထဲသို့ သေနတ်ကိုင် နာဇီပုလိပ်များ။ တရကြမ်းပြေးဝင်လာကြ။ ပုန်းအောင်းနေသူတို့ အဖမ်းခံလိုက်

ကြရပြီ။

လျှို့ဝှက်ခန်းထဲမှ လူများကို တစ်ယောက်ယောက် သစ္စာဖောက်လိုက်တာ ဖြစ်မည်။ ဘယ်သူ သစ္စာဖောက်တာလဲ။ ယနေ့ထိ မည်သူမျှ မသိပါ။ ကူညီသူများထဲက မဟုတ် တာတော့ သေချာ၏။

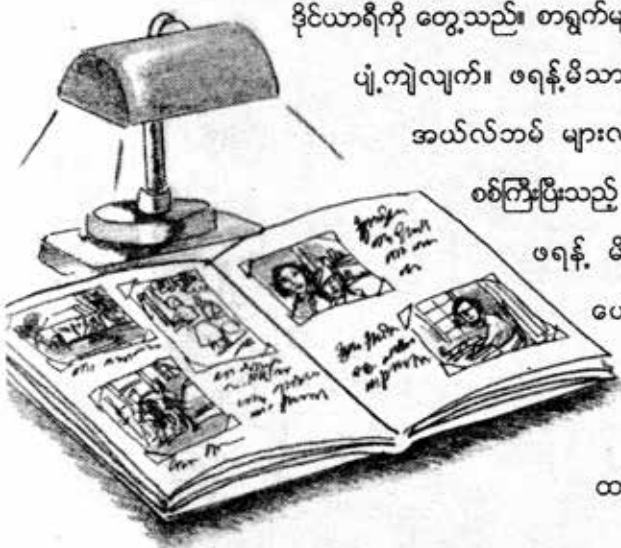

အင်နီနှင့် အခြားလူများကို ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားပြီးနောက် မီးယက်
လျှို့ဝှက်ခန်းထဲသို့ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ဝင်လာ၏။ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ အင်နီ

ဒိုင်ယာရီကို တွေ့သည်။ စာရွက်များ နေရာ အနံ့
ပျံ့ကျဲလျက်။ ဖရန့်မိသားစု၏ ဓာတ်ပုံ
အယ်လ်ဘမ် များလည်း တွေ့၏။

စစ်ကြီးပြီးသည့်အခါ ယင်းတို့ကို
ဖရန့် မိသားစုထံပြန်
ပေးနိုင်လိမ့်မည်
ဟု မီးယက်
မျှော်လင့်

ထား၏။

လျှို့ဝှက်ခန်းထဲမှ လူရှစ်ယောက်စလုံး ပိုလန်ရှိ အကျဉ်းစခန်းတစ်ခု
သို့ ရောက်သွားကြ။ မစ္စတာ ပက်ဇာ၊ မစ္စတာ ဗန်ပဲလ်၊ ပီတာနှင့် အော့တို
တို့က အမျိုးသားများဘက်ခြမ်းမှာ။

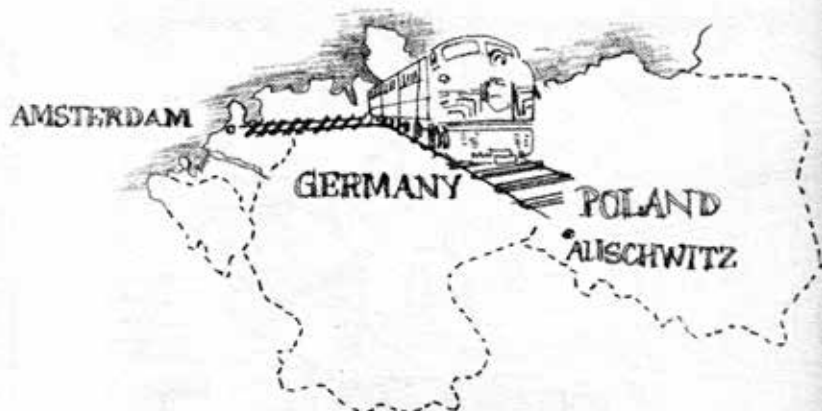

အင်နီ၊ ဟားဂျေ၊ အီဒ်နှင့် မစ္စကပ်ခ်ပဲလ်တို့က အမျိုးသမီးများဘက်ခြမ်း မှာ။

အကျဉ်းစခန်းတွင် လူအများစုကို ချက်ချင်းသတ်ပစ်လိုက်ကြသည်။

ချက်ချင်း အသတ်မခံရသူတို့အဖို့လည်း ရှင်လျက်နှင့် သေနေသည့်အဖြစ်များ

နှင့် ရင်ဆိုင်နေကြရ။ အကျဉ်းစခန်းအခြေအနေမှာ ဖော်ပြဖို့ မဖြစ်နိုင်လောက်
 အောင် ဆိုးရွားလှသည်ဟု အသက်မသေ ကျန်ရစ်သူတို့က ပြောကြ၏။ ယခု
 မားဂေါ့နှင့် အင်နီတို့ သူတို့၏မိဘများနှင့် တကွတပြားစီ ဖြစ်နေကြပြီ။
 ရှင်သန်မှုအလို့ငှာ မိန်းကလေးများ ကျားကုတ်ကျားခဲ ကြိုးပမ်းကြပါသော်
 လည်း ငန်းဖျားရောဂါစွဲကပ်ပြီး ၁၉၄၅ ခုနှစ် မတ်လအတွင်း ကွယ်လွန်
 သွားကြ။

ဖေပြီတွင် ဗြိတိသျှစစ်သားများ ရောက်လာကြပြီး အကျဉ်းစခန်းရှိ
အသက်ရှင်လျက် ကျန်နေသူများကို တစ်ယောက်မကျန် လွှတ်ပေးလိုက်၏။
စစ်ကြီး ပြီးဆုံးသွားပြီ။ သို့သော် အင်နီအတွက် အတော်ပင် နောက်ကျသွားခဲ့
ပြီ။

အခန်း - ၉ တကယ်ဖြစ်လာသောအိပ်မက်

လျှို့ဝှက်ခန်းထဲမှ လူရှစ်ယောက်အနက် အော့တိုတစ်ယောက်တည်းသာ စစ်ကို ကျော်လွှား လွန်မြောက်နိုင်ခဲ့သည်။ မိသားစု ပြန်လည်ပေါင်းစည်းမည်ဟူသော မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် သူ အပ်စတာဒမ်သို့ ပြန်လာခဲ့။ သို့သော် ဇနီးနှင့် သမီးနှစ်ယောက် မရှိတော့သည့်အဖြစ်ကို သိလိုက်ရ။ ကျန်ရစ်ခဲ့သမျှမှာ မီးယက် သိမ်းဆည်းထားခဲ့သည့် ဒိုင်ယာရီနှင့် ဓာတ်ပုံများသာ။

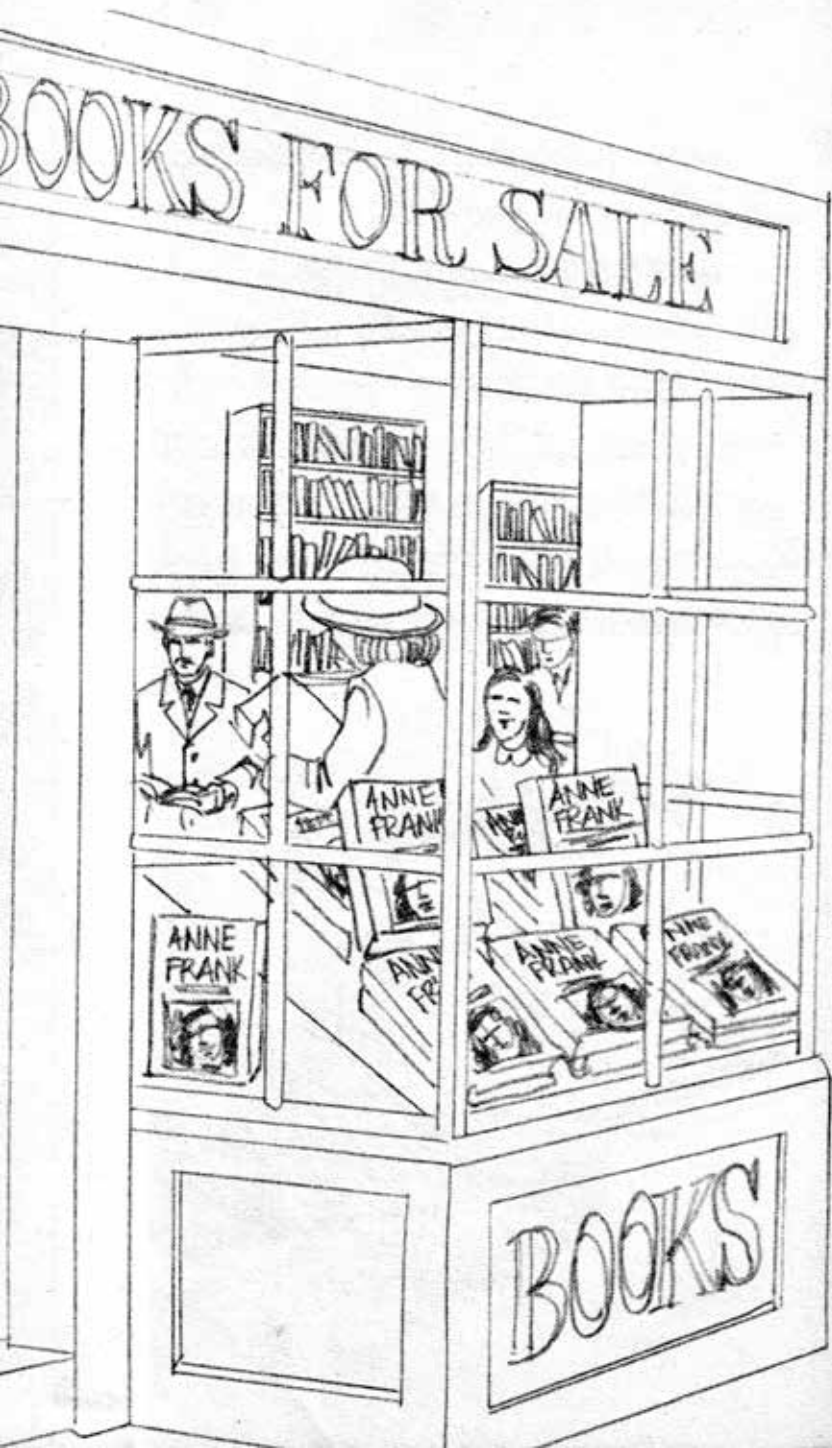

အင်နီမှာ ဒိုင်ယာရီတစ်အုပ်ရှိမှန်း အော့တိုသိသော်လည်း မည်မျှ
ရေးပြီးကြောင်းတော့ သိသည် မဟုတ်ပါ။

အော့တိုက ဒိုင်ယာရီကို လက်နိပ်စက်ရိုက်ပြီး သူ့အမေနှင့် မိတ်ဆွေ
များအား ဖတ်ရှုစေသည်။ အင်နီဒိုင်ယာရီကို စာအုပ်ထုတ်ဝေသူများအား
ပြသရန် လူတိုင်းက တိုက်တွန်းကြ။

၁၉၄၇ ခုနှစ် နွေရာသီတွင် အင်နီအိပ်မက် တကယ်ဖြစ်လာလေ
သည်။ သူမ၏ ဒိုင်ယာရီ စာအုပ်အဖြစ်သို့ ရောက်လာသည်။ ရှေးဦးစွာ
စာအုပ်ကို 'လျှို့ဝှက်ခန်း' ဟု အမည်ပေးခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်းတွင် 'အင်နီဖရန်
မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ဒိုင်ယာရီ' ဟု အမည်ပြောင်း၏။

ဟစ်တလာသည် ဂျူးခြောက်သန်းကို သတ်ခဲ့၏။ ဤသည်မှာ နားလည်ရန် မဖြစ်နိုင်သည့်အချက်ပါ။ ဟစ်တလာကြောင့် သေဆုံးသွားခဲ့သည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ဘဝအကြောင်းကို ဖတ်ရတော့ နားလည်ဖို့ ပိုလွယ်ပါသည်။ သူမ လိုချင်သမျှမှာ ဘဝရှင်သန်ခွင့် တစ်ခုပါ။

နောက်ပိုင်းနှစ်များတွင် အင်နီ၏ဒိုင်ယာရီ ကမ္ဘာကျော်လာပါသည်။ ယင်းကို ဘာသာစကားပေါင်း ခြောက်ဆယ့်ငါးခုကျော် ဘာသာပြန်ကြ သည်။ ၁၉၈၀ ခုနှစ်တွင် အော့တိုဖရန့် ကွယ်လွန်ချိန်မှာ သူ့အသက် ၉၁ နှစ်။ ထိုရှည်ကြာလှသည့် နှစ်ကာလများအတွင်း အင်နီနှင့် သူ့မိသားစုကို သတိရတမ်းတရင်း ဖြတ်သန်းခဲ့။

၁၉၆၀ ခုနှစ်တွင် လျှို့ဝှက်ခန်းကို အများပြည်သူ ကြည့်ရှုလေ့လာနိုင်ရန် ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ နှစ်စဉ် ဧည့်သည် တစ်သန်းနီးပါး လာရောက်ကြ။ ပရိဘောဂများ မရှိတော့သော်လည်း အင်နီ၏ ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်ဇာတ်ပုံများကား နံရံထက်မှာ ရှိနေကြဆဲပါ။

ဤစာအုပ်မှ နောက်ဆုံးစကားလုံးများမှာ အင်နီကိုယ်တိုင်နှင့် ထိုက်
 တန်သည့် စကားလုံးများ ဖြစ်ကြ၏။ 'အခြေအနေဆိုးများ ရှိနေစေကာမူ
 လူတို့သည် ပင်ကိုယ်အားဖြင့် ကောင်းကြပါသည်' ဟု ဒိုင်ယာရီတွင် သူမ
 ရေးသားခဲ့လေသည်။

အင်နီဖရန့်၏ ၁၁၀ ပြစ်စဉ်

- ၁၉၂၉ - ဇွန် ၁၂ တွင် အင်နီဖရန့်ကို ဂျာမနီနိုင်ငံ ဖရန့်ဖတ်တွင် မွေးဖွား။
- ၁၉၃၃ - အိဒစ်နှင့် မားဂေါ့ နယ်သာလန်သို့ ပြောင်းရွှေ့။
- ၁၉၃၄ - အင်နီနှင့် သူမ၏အဖေ အမ်စတာဒမ်ရှိ မိသားစုနှင့် ပူးပေါင်း။
- ၁၉၄၁ - အမ်စတာဒမ်တွင် အင်နီနှင့် မားဂေါ့ ဂျူးကျောင်း တက်ကြ။
- ၁၉၄၂ - ဇွန် ၁၂ တွင် အင်နီ ၁၃ နှစ်မြောက်မွေးနေ့လက်ဆောင်အဖြစ် ဒိုင်ယာရီတစ်အုပ် ရရှိ။ ဇူလိုင်လ ၆ ရက်တွင် ဖရန့်မိသားစု လျှို့ဝှက်ခန်းမှာ ပုန်းအောင်း။
- ၁၉၄၄ - ဩဂုတ်လတွင် လျှို့ဝှက်ခန်းထဲမှ လူများ ဖမ်းဆီးခံရပြီး အကျဉ်း စခန်းသို့ ပို့ခံရ။
- ၁၉၄၅ - ဇန်နဝါရီလ ၂၆ ရက်တွင် အိဒစ်ဖရန့် ကွယ်လွန်။ မတ် တွင် အင်နီနှင့် မားဂေါ့ ငန်းဖျားရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်။ ဇွန်လ ၃ ရက်နေ့တွင် အော့တိုဖရန့် အမ်စတာဒမ်သို့ ပြန်လာ။ အင်နီ ဒိုင်ယာရီ စောင်ရေ ၁၅၀၀ ကို အမ်စတာဒမ်တွင် ထုတ်ဝေ။
- ၁၉၄၇ - အင်နီဒိုင်ယာရီကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာသို့ ပြန်ဆို။
- ၁၉၅၁ - အင်နီဖရန့် - မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ဒိုင်ယာရီကို မိုးထား သည့် ပြဇာတ်တစ်ပုဒ် ဘရောင်ဝေးတွင် ပြသ။
- ၁၉၆၀ - လျှို့ဝှက်ခန်းကို အများပြည်သူ လေ့လာကြည့်ရှုနိုင်ရန် ဖွင့်လှစ်။

နှစ်အလိုက် ကဏ္ဍဖြစ်စဉ်

- ၁၉၁၈ - ပထမကမ္ဘာစစ် ပြီးဆုံး။
- ၁၉၂၃ - ဂျာမနီပြူးနစ်တွင် နာဇီပါတီ၏ ပထမဆုံးအစည်းအဝေး ကျင်းပ။
- ၁၉၂၇ - ပထမဆုံး အသံထွက်ရုပ်ရှင် The Jazz Singer ပြသ။
နယူးယောက်စတော့ဈေးကွက် ပြိုကွဲပြီး စီးပွားပျက်ကပ်ဆိုက်။
- ၁၉၃၃ - ဟစ်တလာ ဂျာမနီ အဓိပတိအဖြစ် ခန့်အပ်ခြင်းခံရ။ ဂျူး
စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ သပိတ်မှောက်ခံရ။ ဂတ်စတာပို လျှို့ဝှက်
ပုလိပ်အဖွဲ့ တည်ထောင်။
- ၁၉၃၆ - ဂျာမနီနိုင်ငံ ဘာလင်တွင် အိုလံပစ် အားကစားပွဲကျင်းပ။
Three Smart Girls ရုပ်ရှင်တွင် ဒင်းနာဒါဘင် သရုပ်ဆောင်။
- ၁၉၃၇ - ဖရန်ကလင် ဒီ ရူးစဉဲ့ အမေရိကန်သမ္မတအဖြစ် ဒုတိယသက်
တမ်း စတင်။
- ၁၉၃၉ - ဟစ်တလာ ပိုလန်ကို ကျူးကျော်ပြီး ဒုတိယကမ္ဘာစစ် စတင်
ဖြစ်ပွား။
- ၁၉၄၁ - ပုလဲဆိပ်ကမ်းကို ဂျပန်သုံးကြိုသည်။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု
ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ထဲ ဝင်လာ။
- ၁၉၄၃ - နှင်းဆီဖြူအုပ်စုမှ ဆိုဗီယက်လ် ကွပ်မျက်ခံရ။
- ၁၉၄၅ - လျှို့ဝှက် ကတုတ်ကျင်းတစ်ခုအတွင်း ဟစ်တလာ ကိုယ့်ကိုယ်
ကိုယ် သတ်သေ။
- ၁၉၅၂ - အဲလီဇဘက်မင်းသမီး အင်္ဂလန်၏ ဒုတိယမြောက် အဲလီဇဘက်
ဘုရင်မ ဖြစ်လာ။

၁၉၅၆ - အဲလ်ဗစ်ပရက်စလေ The Ed Sullivan Show တွင် ဖျော်
ဖြေ။

၁၉၆၀ - ဂျွန်အက်စ်ကနေဒီ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု သမ္မတအဖြစ်
ရွေးချယ်ခံရ။